

รู้จักเทวดา

สุภีร์ ทুমทอง

รู้จักเทวดา

สุกฤษฎ์ ทุมทอง

www.ajsupee.com

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๘

จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

ISBN : ๙๗๘-๖๑๖-xxx-xx-x

ภาพประกอบ

มนต์ชัย ขาวสำอางค์

แบบปก / รูปเล่ม

นครินทร์ ไชยพยอม

สุพัตรา แดงอินทร์

ดำเนินการผลิต

บริษัทพรีมายด์ พับลิชซิง จำกัด

๒๗/๓๓ ซอยศรีบำเพ็ญ ถนนพระราม ๔

แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ

โทรศัพท์ ๐-๒๖๓๗-๘๖๐๐

โทรสาร ๐-๒๖๓๗-๘๖๐๑

พิมพ์ที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์

๔๕/๑๔ หมู่ ๔ ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลบางขุน

อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๘๗๙-๙๑๕๔

โทรสาร ๐-๒๘๗๙-๙๑๕๓

www.parbpim.com

แจกเป็นธรรมทาน ห้ามจำหน่าย

คำนำ

หนังสือ “**รู้จักเทวดา**” นี้ เรียบเรียงจากคำบรรยายบรรยายที่โรงแรมเดอะคัลเลอร์ลิฟวิ่ง อ.เมือง จ.สมุทรปราการ เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ คุณปาริชาติ กาญจนวลีรัตน์ เป็นผู้ถอดคำบรรยาย ผู้บรรยายได้นำมาปรับปรุงเพิ่มเติมตามสมควร

คำบรรยายนั้น ให้ความเข้าใจที่ถูกต้อง เกี่ยวกับเทวดาในแง่มุมต่างๆ ตามคำสอนของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ เทวดาเป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตายร่วมวิภวสงสาร เวียนว่ายตายเกิดด้วยอำนาจอวิชชา มีความไม่แน่นอน มีอายุจำกัด รวมทั้งแสดงเหตุที่ทำให้เกิดเป็นเทวดา สุขคติของเทวดา และวิธีปฏิบัติที่เหมาะสมต่อเทวดา

ขออนุมัติขอโทษผู้ที่เกี่ยวข้องในการทำหนังสือเล่มนี้
และขอขอบคุณญาติธรรมทั้งหลายที่มีเมตตาต่อผู้บรรยาย
เสมอมา หากมีความผิดพลาดประการใด อันเกิดจาก
ความด้อยสติปัญญาของผู้บรรยาย ก็กราบขอขมาต่อ
พระรัตนตรัยและครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และขอโหสิกรรม
จากท่านผู้อ่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สุภีร์ ทุมทอง

ผู้บรรยาย

๔ สิงหาคม ๒๕๕๘

สารบัญ

รู้จักเทวดา ตอนที่ ๑

๘

๑. รู้จักเทวดา	๑๒
๒. เหตุให้เกิดเป็นเทวดา	๕๙
๒.๑ การทำบุญ	๖๐

รู้จักเทวดา ตอนที่ ๒

๗๒

๒.๒ การมีคุณธรรม	๘๗
๓. สุขคติของเทวดา	๑๑๕
๔. วิธีปฏิบัติต่อเทวดา	๑๒๙

รู้จักทเวดา ตอนที่ ๑

บรรยายที่ โรงแรมเดอะคัลเลอร์ลิฟวิง

จ.สมุทรปราการ

วันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖

เรียนท่านประธานและท่านผู้จัดงานทุกท่านครับ
สวัสดิ์ท่านผู้เข้ารับฟังทุกท่านครับ

วันนี้ผมได้รับเชิญให้มาบรรยายในหัวข้อที่ตั้งไว้ชื่อว่า “รู้จักเทวดา” ในการมางานนี้ ผมก็ไม่ทราบรายละเอียดว่าท่านจัดงานเกี่ยวกับอะไรบ้าง เห็นบอกว่าจัดงานเกี่ยวกับคนดี ให้รางวัลคนดี อะไรประมาณนี้ ท่านผู้เชิญเลยให้ผมพูดเกี่ยวข้องกับคนดี คือเทวดา ผมก็จะพูดไปในแง่มุมธรรมะ ส่วนท่านทั้งหลายที่เป็นคนดีด้านนั้นด้านนี้ เก่งด้านนั้นด้านนี้ อะไรต่างๆ คงจะมีความรู้ในแง่ นั้นมากกว่าผมอยู่แล้ว ผมจะพูดเรื่องเทวดาในแง่คำสอนของพระพุทธเจ้า

สำหรับในการบรรยาย ก็แบ่งช่วงบรรยาย เป็นสองช่วง มีช่วงพักด้วย บรรยายสักหนึ่งชั่วโมงกว่าๆ แล้วก็พัก แล้วก็บรรยายต่อจนครบเวลา

๑. รู้จักเทวดา

ในหัวข้อที่เชิญผมมาบรรยาย ชื่อหัวข้อว่า “รู้จักเทวดา” คำว่า รู้จักเทวดา นี้ มีคำสองคำหลักๆ อยู่ด้วยกัน คือคำว่า รู้จัก กับคำว่า เทวดา คำว่า “รู้จัก” ในทางพุทธนั้น มีความสำคัญมาก เวลาพูดถึงเรื่องอะไร ก็ต้องมีความรู้จักสิ่งนั้นให้ชัด เช่น จะพูดเรื่องเทวดา หรือจะปฏิบัติอย่างไรต่อเทวดา ก็ต้องรู้จักเทวดาให้ชัด

คำว่า เทวดา เป็นคำพูดกล่าวถึงคนที่มีคุณธรรม มีคุณงามความดีต่างๆ ท่านก็แยกแยะออกมาเป็นหลายกลุ่ม โดยทั่วไปจะแยกแยะออกมาเป็นสามกลุ่มหลักๆ ก่อน

กลุ่มที่ ๑ **สมมติเทวดา** เทวดาแบบสมมติ แบบท่านทั้งหลายที่ได้รับรางวัล ได้รับช่อดอกไม้ ได้รับใบประกาศเกียรติคุณต่างๆ ก็สมมติว่าเป็นเทวดา เป็นเทวดาแบบสมมติ ผู้ที่เป็นคนดี มีคุณงามความดี มีคุณธรรม หรือผู้เกิดในตระกูลสูง เช่น ตระกูลกษัตริย์เป็นต้น ก็เป็นสมมติเทพ โดยผลแห่งกรรม ส่วนผู้ที่ทำคุณงามความดีก็เป็นสมมติเทพตามคุณธรรมนั้นๆ แล้วแต่ว่าเราจะพูดในแง่มุมนไหน อาจพูดในแง่ศีล ความประพฤติด้านกายวาจา ในแง่ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความตรงต่อหน้าที่ หรือการทำงานดีอย่างนี้เป็นต้น นี้เรียกว่าสมมติเทวดา สมมติเทพ

กลุ่มที่ ๒ **อุบัติเทวดา** เทวดาโดยกำเนิด เทวดาที่เกิดบนสวรรค์ นี้เรียกว่าเทวดาจริงๆ แต่ก็ได้จริงอย่างถาวรอะไร เทวดาก็มีอายุจำกัดเหมือนกัน เป็นเทวดาที่เกิดจากกรรมของเขา ทำกรรมมาแล้วก็ได้รับผลของกรรม ไปเกิด

ในสุคติโลกสวรรค์ อย่างพวกเราเป็นมนุษย์ก็เกิดสุคติโลกสวรรค์เหมือนกัน แต่เป็นสุคติโลกสวรรค์ที่ต้องรับทั้งผลกรรมเก่าและต้องทำกรรมใหม่ด้วย ต้องใช้ความเพียรปัจจุบันด้วยจึงจะอยู่รอด ส่วนพวกเทวดานั้น เกิดมารับผลของกรรมฝ่ายดีโดยส่วนใหญ่ ฉะนั้น จึงไม่ต้องใช้ความเพียรใหม่ แค่กินผลบุญไปเรื่อยๆ ก็อยู่ได้ ส่วนพวกเราเป็นมนุษย์นี้ แม้จะเกิดในสุคติโลกสวรรค์ ก็อยู่ได้ด้วยผลกรรมเก่ากับความเพียรปัจจุบัน จะกินบุญเก่าอย่างเดียวก็ไม่ได้ ต้องใช้ความเพียรปัจจุบันเข้ามา เรียนรู้ศึกษาในโรงเรียนต่างๆ แล้วก็ไปทำมาหากิน กลุ่มที่สองนี้เป็นเทวดาจริงๆ ในแง่ที่เกิดมารับผลของกรรม เกิดมารับผลของคุณงามความดีที่เขาทำไว้ มากินบุญเก่าว่าอย่างนั้นเถอะ พอกินบุญหมดก็ร่วงลงมาบ้าง เป็นไปตามกรรมอื่นต่อไป

กลุ่มที่ ๓ **วิสุทธิเทวดา** เทวดาแบบจิตบริสุทธิ์ เน้นด้านจิตมาเป็นหลัก จิตที่บริสุทธิ์ผุดผ่องก็เป็นเทวดาที่เหนือกว่าเทวดา ได้ชื่อว่าเทวดาเพราะมีจิตที่บริสุทธิ์ มีจิตที่หมดจดจากกิเลส ถ้าสูงสุดก็พระพุทธเจ้าของเรา พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย หรือเหล่าพระอริยเจ้า เราจะเรียกท่านเป็นเทวดาก็ได้ แต่ละระดับกันไป เรียกในแง่ที่ว่า เป็นเทวดาโดยวัดจากจิตที่บริสุทธิ์หมดจดจากกิเลส

ส่วนคำว่า “รู้จัก” อย่างที่ผมได้กล่าวไปแล้ว ทางพุทธให้ความสำคัญมาก เวลาจะพูดเรื่องอะไร เราต้องรู้จักสิ่งนั้นก่อน และถ้าสิ่งนั้นเป็นสังขาร ก็ต้องรู้จักเหตุปัจจัยที่ทำให้เกิดขึ้นด้วย พระพุทธเจ้าของเรานี้เป็นผู้ที่รู้แจ้งทั้งโลกนี้ คือโลกมนุษย์เรานี้ รู้จักมนุษย์ว่าเป็นอย่างไร คืออะไร มนุษย์ๆ คือรูปนาม ชันธ์ห้า ที่มาประชุมรวมกัน มีการประชุมชั่วคราวที่จำกัด และมาจากเหตุ มีเหตุมี

ปัจจัยคือกรรมเก่า เทวดาก็เหมือนกัน เป็นรูปนาม ชันร้ห้า
ที่มาประชุมกันตามกรรม ความรู้เหล่านี้ ทางพุทธเรา
ให้ความสำคัญมาก จะได้รู้จักตัวจริงๆ ว่าเป็นอย่างไร

เพราะคำว่า “คน” อย่างพวกเราเป็นคนนี้ ก็เป็นคน
จริงๆ แต่ก็ไม่จริง คือเป็นคนที่เกิดจากเหตุจากปัจจัย มี
รูปนามประชุมรวมกันขึ้น แล้วก็ไม่ใช่เพียง แปรปรวนไปเรื่อย
สักหน่อยก็จะตาย เป็นคนชั่วคราว ซาติต่อไปก็แล้วแต่
กรรมประมวลมา อย่างท่านที่นั่งอยู่นี้ก็มีหลายส่วนมา
ประชุมกัน ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อ
ในกระดูก มาประชุมกันเข้า มีกระดูกเป็นโครงร่าง มีเอ็น
มัดกระดูกต่อกัน มีเนื้ออัดเข้าไป มีตับ ไต ไส้ พุง อัดเข้าไป
มีหนังหุ้มเอาไว้ มีจิตเกิดดับสลับต่ออยู่ในร่างนี้ อย่างนี้
ก็เรียกว่าคน เรียกว่ามนุษย์ขึ้นมา มาตามกรรมแล้วก็ไป
ตามกรรม ตอนนีักรรมรักษาไว้ก็ยังไม่ตาย กรรมประมวล

ได้ฉาก เหมือนกับได้โรงละครหนึ่งมา สักหน่อยเมื่อสิ้นกรรม
ก็จะล้มฉากนี้ไป ก็จะรวมกันใหม่ประชุมกันในลักษณะ
ใหม่ อย่างนี้เรียกว่าโลกสังขาร

เหมือนพวกเราทั้งหลายที่มานั่งอยู่ตรงนี้ ท่านผู้จัด
ก็จัดงาน เราทั้งหลายก็มาชุมนุมหัวรวมกัน เรียกว่าเป็นการ
เป็นงานขึ้นมา สักหน่อยก็จะแยกย้ายกันไปรวมอีกทีใหม่
เช่นไปรวมอยู่ที่บ้าน บางท่านก็เป็นแม่ เป็นสามี เป็น
ภรรยา เวลาไปรวมที่ทำงาน บางท่านก็เป็นเจ้านาย บาง
ท่านก็เป็นลูกน้อง แต่มารวมในห้องนี้ก็ห้องประชุม
รวมกัน สักหน่อยก็แยกออกไปรวมกันใหม่ เหมือนกับ
ร่างกายของเรา จิตใจของเรา นี่ มันมารวมกันตามกรรม
สักหน่อยก็จะหมดอายุ มันก็แยกกัน พอแยกกัน กรรมใหม่
ประมวลแล้วก็รวมกันใหม่ ตอนนี้อยู่รวมกันได้หัว ได้ขา ได้
แขนอย่างนี้ชาติต่อไปรวมกันใหม่ก็ได้รูปลักษณะใหม่ตาม

กรรมไป

เทวดาก็อย่างนั้นเช่นกัน เป็นรูปนาม ชันธห้า ที่ประชุมรวมกันตามกรรมของเขานั้นแหละ วันนี้ผมมาพูดเน้นเรื่องเทวดาที่มาจากกรรม และเหตุปัจจัยที่ทำให้ได้ความเป็นเทวดาอย่างนั้น ท่านทั้งหลายที่เป็นคนดีอยู่แล้ว เป็นคนที่สนใจในเรื่องดีๆ เรื่องที่จะไปเกิดใหม่ เกิดในภพภูมิสูงๆ นี่เป็นยังไง ก็จะได้พอรู้เรื่อง แต่อายุของเทวดาก็มีความจำกัดเช่นเดียวกัน

พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนเรื่องการได้รับผลของกรรมเป็นเทวดาไปเกิดที่นั่นที่นี่ ไม่ใช่ให้เราอยากไปเกิดเป็นเทวดาให้เรารู้จักความจริงของสังขารว่ามันอยู่ไม่นาน มันมีทุกขมีโทษ ถึงเทวดาจะอายุเยอะก็ตายเหมือนกัน ถึงจะมีสมบัติเยอะก็ตายเหมือนกัน ต้องพลัดพรากเหมือนกัน

จะได้มาคู่ตัวเอง เรามีอายุน้อยนิดเดียว ยังประมาทอยู่
อย่างนี้มันก็ไม่สมควร มีสมบัติก็อกๆ แก๊กๆ เล็กๆ น้อยๆ
อย่างนี้ เราก็ยังติดข้องมากเกินไป ดูจะไม่เหมาะเท่าไร
มาแย่งชิงกัน ธาตุดินน้ำไฟลม อย่างนี้ไม่คุ้มกับการที่เกิด
มาเป็นมนุษย์ และพบคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ทรง
แสดงก็มีวัตถุประสงค์อย่างนี้

ถ้าว่าโดยลำดับการแสดงธรรมเพื่อปรับจิตแล้ว
ความเป็นทวดา หรือเป็นความคนดีต่างๆ นี้ พระพุทธเจ้า
ทรงแสดงอยู่ลำดับที่ ๓ ในอนุပုพพิกกถา ท่านไหนที่เคย
ฟังธรรมะ เคยศึกษาธรรมะบ้าง ก็จะทราบว่าหลักธรรม
สำหรับปรับจิตก่อนที่จะรับฟังอริยสัจ ตามที่พระพุทธเจ้า
แสดงแก่พวกคฤหัสถ์ทั้งหลาย โดยเฉพาะในห้องนี้ เป็น
คฤหัสถ์กัน พระองค์ทรงแสดงทานกถาขึ้นมาก่อน แสดง
เรื่องทาน การให้ทาน เป็นเหตุดี เหตุที่แตกต่างกัน ก็ทำให้

ได้รับผลแตกต่างกัน ได้เป็นเทวดาชั้นต่างกัน ต่อมาสีลกถา
ความเป็นผู้มีศีล งดเว้นทุจริตต่างๆ ผลของการมีศีล งด
เว้นทุจริต ก็ไปเกิดสุคติโลกสวรรค์ ต่อมา**สักคกถา** เป็น
การตรัสตามลำดับ เมื่อ**ตรัสสักคกถา** ความสุขที่เกิดขึ้น
การได้รับของดีต่างๆ แล้ว พระองค์ก็ทรงแสดงโทษของ
สิ่งที่ได้รับมา คือเรามีที่ดินก็ตาม มีที่อยู่ก็ตาม มีอำนาจ
วาสนาก็ตาม หรือมีอะไรต่อมีอะไรก็ตาม มันก็อยู่กับเรา
ไม่นาน อยู่กับเราในช่วงเวลาที่จำกัด สิ่งใดที่เป็นของเรา
ในช่วงเวลาจำกัด มันก็ไม่ใช่ของเราจริงๆ มันเป็นของเรา
ในเวลาจำกัดนั้นแหละ เหมือนกับสิ่งของ ที่ดิน อะไร
ต่างๆ ที่เราได้มาในโลกมนุษย์ จนกระทั่งพวกเทวดาที่ได้
อายุทิพย์ สุขทิพย์ต่างๆ มีอายุไม่นานเช่นกัน มีอายุจำกัด
อะไรที่มาอยู่กับเราในช่วงเวลาที่จำกัด ก็ไม่ใช่ของเราจริง
จึงควรเห็นโทษของมัน ท่านจึงกล่าว**กามาทีนวกถา** เพื่อ

ให้เห็นโทษของกามและเห็นประโยชน์ของเนกขัมมะ

ถ้าใครได้เห็นโทษของโลกว่า สิ่งต่างๆ ที่เราหามาได้มานี้ อยู่กับเราไม่นาน สักหน่อยจะทิ้งมันไป เห็นอนิสงส์ของเนกขัมมะ ก็ถูกต้องแล้ว ถือว่าการฟังเรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องเทวดานี้ประสบความสำเร็จ แต่ถ้าฟังเรื่องเทวดาแล้วยังอยากจะเป็นเทวดา ถือว่าไม่ประสบความสำเร็จในการฟัง เพราะอย่างยิ่งมีความต้องการอยากได้สิ่งที่ไม่ใช่ของๆ ตน ยังอยากได้สิ่งที่ชั่วคราวอยู่ ยังไม่ต้องการสมบัติอันแท้จริง ท่านจึงสอนมาตามลำดับ ทานกถา ศีลกถา สัคคกถา กามาทีนวกถา และเนกขัมมานิสังสกถา

วันนี้ให้ผมมาพูด พูดลำดับที่ ๓ เกี่ยวในแง่สัคคกถา ถ้าจะฟังให้ประสบความสำเร็จ ไม่ใช่ว่าฟังแล้วอยากเป็นเทวดา รู้แล้ววิธีเป็นเทวดา จะไปเป็น ไม่ใช่อย่างนั้น ฟังแล้ว

เห็นโทษของความเป็นทวดา คำว่า “เห็นโทษ” หมายถึง รู้จักว่ามันมีเวลาที่จำกัด อายุก็มีจำกัด เดี่ยวก็ลงมาสู่ความเป็นอย่างนี้อีก วรรณะผิวพรรณที่สวยงามก็มีเวลาจำกัด ถึงอายุจะเยอะกว่าเราก็จริงอยู่ แต่ก็ตายเหมือนกัน ทำนองนี้ อันนี้จึงเชื่อได้ว่าฟังเรื่องทวดาอย่างถูกต้อง ได้เห็นโทษของกามคุณต่างๆ

กามคุณนั้นมันมีโทษในตัวมันเอง เราจึงต้องระวังให้เอามาใช้ อย่าเอามาเป็นของตน เหมือนกับเงิน เราก็หามาเป็นของใช้ ใช้แลกเปลี่ยน ไม่ใช่หามาเป็นของเรา บ้านก็หามาเป็นที่อยู่อาศัย ไม่ใช่หามาเป็นบ้านของเรา ถ้าหามาเป็นบ้านของเรา มันก็ไม่ใช่ของเราอยู่ดี แต่มันจะเกิดความทุกข์ บ้านของเรามันก็ไม่ใช่ของเราตั้งแต่ยังไม่เป็นของเรานั้นแหละ ทีนี้ มาเป็นของเราก็ไม่ใช่ของเราอยู่ดี จนกระทั่งเลิกเป็นของเราก็ไม่ใช่ของเรา มันก็เป็นของมัน

นั่นแหละ ถ้าเราหามาเป็นที่อยู่อาศัยชั่วคราวอย่างนี้ ก็ไม่เป็นปัญหาอะไรมาก เป็นของใช้

เหมือนสามีของเรา ก็ไม่ได้เป็นสามีของเราตั้งแต่ยังไม่เป็นสามีของเราโน่นแหละ จนกระทั่งมาเป็นสามีของเราก็ยังไม่เป็นสามีของเราอยู่ดีนั่นแหละ จนกระทั่งเลิกเป็นสามีเราก็ไม่เป็นสามีเรา ตกลงเป็นสามีใคร ก็เป็นสามีหลวง เป็นของหลวง เป็นของกลางๆ อยู่ เป็นของอย่างนั้นแหละ เขามาตามกรรมแล้วไปตามกรรม **ถ้าเราเอามาเป็นของเรา** **เอามายึดมาถือ มันก็จะเกิดทุกข์** ทุกข์ตอนเอามาเป็นของเรานั้นแหละ ถ้าเอามาเป็นของใช้ เช่น เอาสามีมาไว้ใช้ช่วยขับรถ อย่างนี้ก็จะสะดวกขึ้นสักหน่อยหนึ่ง

เหมือนท่านทั้งหลายที่มาทำงาน ก็คงเติบโตในหน้าที่มีเก้าอี้ มีตำแหน่ง ก็ว่ากันไป อันนี้ก็ไม่มีใครว่าหрок ได้

เก้าอี้เอามาไว้ใช้ทำงาน มีอำนาจวาสนาก็ใช้ให้เกิดประโยชน์ อันนี้ก็เป็นเรื่องที่ดีมากแล้ว อำนาจความสะดวก ยิ่งมีอำนาจเยอะ หรือมีตำแหน่งสูงก็ยิ่งทำประโยชน์ได้มาก นี่ก็เป็นเรื่องธรรมดา แต่ถ้าหากเอาเก้าอี้มาเป็นของเรา มันก็จะทุกข์ ก็เพราะเก้าอี้ที่นั่ง ตำแหน่งนั้น มันไม่ได้เป็นของเราตั้งแต่ยังไม่เป็นของเราโน่นแหละ ต่อมาเป็นของเรามันก็ไม่เป็นของเราหรอก เราก็เอากันของเรามา นั่ง ไม่นานเขาก็ให้ออกแล้ว อาจจะออกเพราะว่าได้ตำแหน่งสูงกว่านั้น หรือว่าตกกระปองไป อันนี้ก็แล้วแต่เหตุ เป็นธรรมดา สังขาร ถ้าเอามาเป็นของเรา มันก็ลำบาก มันทุกข์ กลัวคนอื่นเขาจะเลื้อยขาเก้าอี้บ้าง อะไรบ้าง ถูกมันใช้จนหัวหมุนวุ่นวาย รักษามัน ทำยที่สุดก็รักษาไม่ได้

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้รู้จักความจริง เอาสิ่งต่างๆ มาเป็นปัจจัยเลี้ยงชีวิต แล้วก็พัฒนาตนเองให้มีสติปัญญา

ยิ่งขึ้นไป ดังนั้น คำว่า “รู้จัก” ทางพุทธเราจึงให้ความสำคัญมาก ต้องรู้จักสิ่งนั้นตามที่มันเป็น เช่น เทวดานี้เป็นสังขาร มนุษย์เราก็คือเป็นสังขาร เป็นคำสมมติเรียกรูปนาม ชนั้ห้ห้ที่มาประชุมกัน จนกระทั่งเรื่องเงินทองลาภยศต่างๆ ก็ต้องรู้จักมัน ความรู้นี้เป็นเรื่องสำคัญ ถ้าเป็นสังขารแล้วแน่นอนว่า มันต้องมีเหตุมีปัจจัย แต่เดิมมันไม่มี มันก็มา มีขึ้น พอหมดเหตุหมดปัจจัยมันก็ไป

เหมือนท่านทั้งหลาย แต่เดิมยังไม่มีอยู่ในโลกนี้ ต่อมา มีเหตุมีปัจจัย กรรมประมวลมา ได้พ่อคนนี้ ได้แม่คนนี้ ธาตุต่างๆ มาประชุมกัน มีวิญญูณมาเกิด ท่านก็ไหล่มาในโลกนี้ สักหน่อยก็จะหายไปเมื่อหมดเหตุ ถ้ายังไม่หมดกรรม ยังไม่สิ้นกรรม ก็ยังไม่ตาย ต่อให้ใครแข่งเท่าไรก็ไม่ตาย เราเป็นเจ้าของเขา ลูกน้องแข่งเข้าแข่งเย็น แต่ก็ไม่ได้ตายสักที ที่ไม่ตายนี้ ไม่ใช่ว่ามันจะไม่ตายหรือ มันก็ตาย

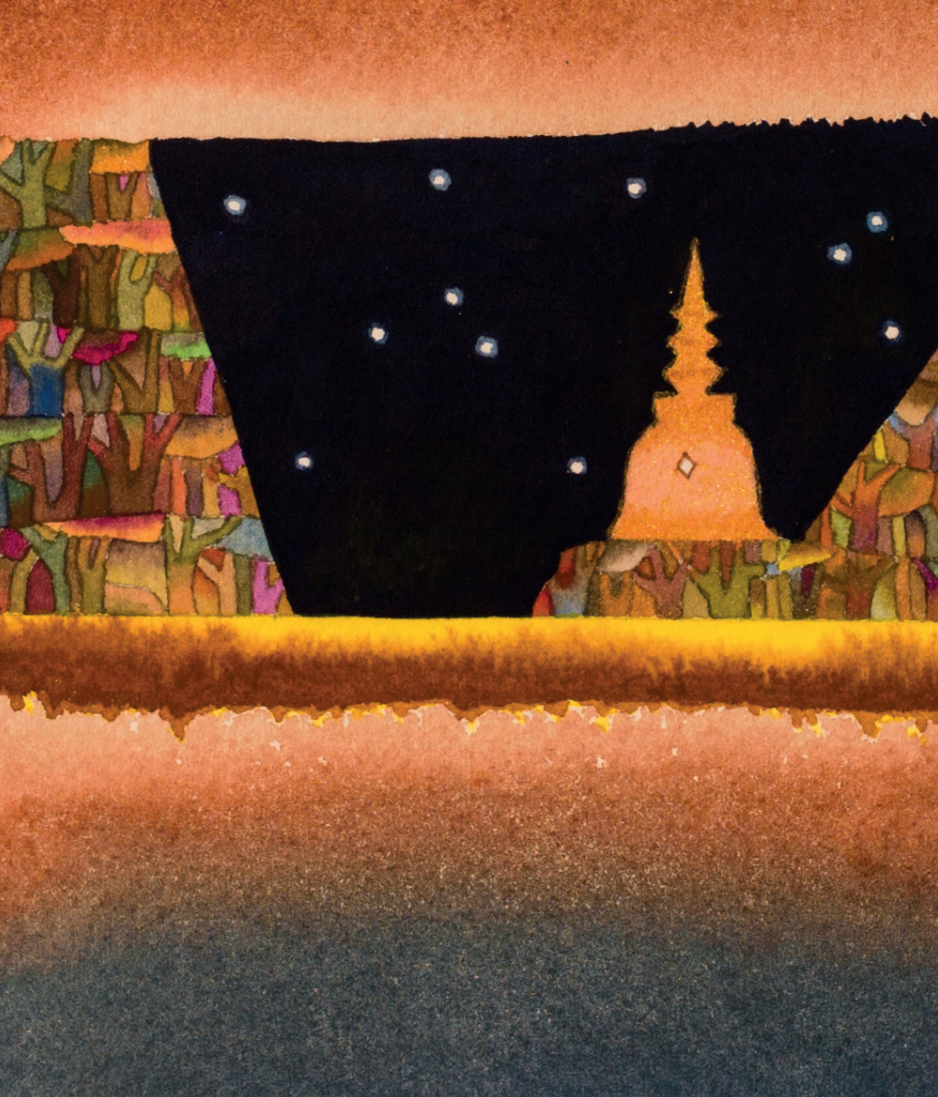
อยู่ แต่ตอนนี้ยังไม่หมดกรรม ยังไม่สิ้นกรรมเลยยังไม่ตาย

บางคนเป็นคนที่เรารัก เราไม่อยากจะให้เขาตาย แต่เขาสิ้นกรรม เขาก็ตายอยู่ดี ฉะนั้น ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย การได้มาและการเสียไปนี้ ไม่ได้เป็นไปตามใจอยากของใครหรือไม่อยากของใคร มันเป็นแบบสังขารมัน ถ้ามีเหตุก็เกิดขึ้นมา ต้องหมดเหตุก่อนมันจึงไป

เราทั้งหลายอาจจะไม่ชอบหน้าใครบ้าง ก็อย่าไปแข่งเขาเลย เขาจะตายก็เมื่อเขาหมดเหตุอันนั้นแหละ สิ้นกรรมจึงตายไป เราจะแข่งให้เขาตาย จนเราจะตายก่อนเราแล้ว เขาก็ยังไม่ตายหรอก ถ้ายังไม่สิ้นกรรม ถ้าแข่งแล้วเขาตายก็ไม่ใช่ว่าตายเพราะเราแข่งเขา แต่ตายเพราะเขาเกิด คนเกิดมาทุกคนมันตายหมด รวมทั้งเราผู้แข่งเขาด้วย มันเป็นอย่างนั้นแหละ มันไม่มีทางจะเป็นอย่างอื่นไปได้ ท่าน

เรียกว่ามันเป็นสังขาร เทวดาก็เช่นกัน เป็นสังขาร เหมือนพวกท่านตอนนี้ ถ้าจะสมมติหน่อย ก็เป็นสมมติเทวดาเป็นคนดี ก็เป็นสังขาร ท่านก็ตายเหมือนกัน คนดีก็ตายอย่างคนดี แก่เหมือนกัน อยู่นานๆ ก็แก่ อยู่ต่อไปก็ตาย

คำว่า “รู้จักๆ” ทางพุทธเรียกว่า **สัมมาทิฏฐิ** ความเห็นถูกต้อง ความเห็นที่ถูก ถูกตามที่มันเป็น เห็นถูก หมายถึง ความจริงมันเป็นอย่างนั้น ก็เห็นชัดว่ามันเป็นอย่างนั้นแหละ เรียกว่าเห็นถูก ถูกกับตัวมัน ถ้าเห็นผิด ก็ตรงข้าม ความจริงมันเป็นอย่างหนึ่ง ไปเห็นเพี้ยน ของจริงมันไม่เที่ยง ไปเห็นว่ามันเที่ยง ของจริงคือมันไม่ใช่ของๆ ใคร ไปเห็นว่าเป็นของตนหรือเป็นของคนอื่น อย่างนี้เรียกว่าเห็นผิด **เห็นถูกก็เห็นตามที่เป็นนั่นแหละ** คนนี้เป็นอย่างนี้ เราก็เห็นเขาว่า เออ..เขาเป็นอย่างนี้ มาตามกรรม แล้วไปตามกรรม อย่างนี้เรียกว่าเห็นถูก ถ้าเห็นผิด

ว่า เอ..ไอ้หมอนี่ทำไมเป็นอย่างนี้ นี่มันเห็นผิด เห็นผิดจากที่เขาเป็น ถ้าเห็นถูกก็ว่า โอ..ไอ้หมอนี่มันเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างนี้แหละ จึงเป็นไอ้หมอนี่ ถ้าไม่เป็นอย่างนี้ ก็เป็นไอ้หมอนี่อื่นไป เหมือนเราไปทำงาน เราก็คิดว่า เอ..ทำไมเจ้านายคิดอย่างนี้ เจ้านายเขาก็ต้องคิดอย่างนั้นแหละ จึงเป็นเจ้านาย ถ้าคิดอย่างเราก็คือเป็นลูกน้องอย่างเรานั้นแหละ ต้องเข้าใจอย่างนี้ นี่เรียกว่าสัมมาทิฐิ เห็นถูกต้อง

สัมมาทิฐิมี ๒ ระดับด้วยกัน คือ ระดับที่หนึ่ง ปุญญภาคิยสัมมาทิฐิ ระดับที่สอง คือโลกุตตรสัมมาทิฐิ

ระดับที่ ๑ ปุญญภาคิยสัมมาทิฐิ คือ ความเห็นถูกฝ่ายบุญ ในแง่ระดับโลกๆ ในแง่ระดับเวียนว่ายตายเกิด รู้จักเรื่องกรรมและผลของกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วหวังผลที่มาจากกรรม หวังผลที่มาจากการกระทำ การให้

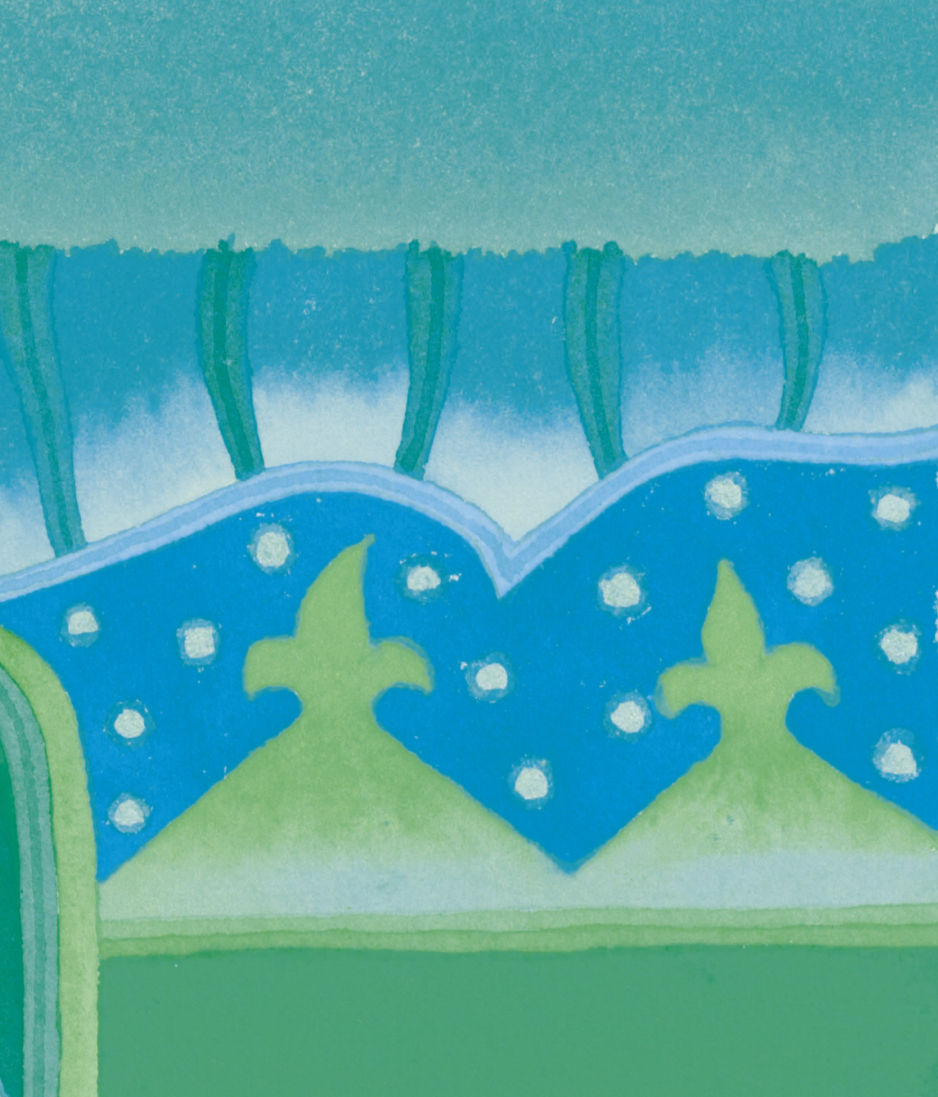
ทานเป็นของดีมีผล การบูชากราบไหว้มีผล ศิลปะเป็นของดี ให้ผลเป็นความสุข บาบไม่ดี ให้ผลเป็นความทุกข์ มีโลกมนุษย์และโลกอื่น มารดาบิดามีคุณ มีโอปปาติกส์สัตว์ มีพระพุทธเจ้าตรัสรู้จริง อย่างนี้เรียกว่าความเห็นถูกในแบบโลกๆ แบบโลกียะ ชำระจิตให้สะอาด เอาไว้สำหรับท่านที่วนเวียนอยู่กับโลก อย่างน้อยไม่ทำชั่ว ไม่ทำทุจริต ไม่ต้องไปทนทุกข์ในอบาย ถ้ายังต้องเกิดอีก อย่างน้อยก็ได้เป็นมนุษย์ อย่างเราเป็นมนุษย์ ก็ต้องมีเหตุคือมีศีลเป็นพื้นฐาน ถ้าไม่มีศีล ไม่เกิดเป็นมนุษย์ ดังนั้น ท่านทั้งหลายที่เป็นคนนี่ชาติต่อไปก็ไม่แน่เหมือนกัน ต้องเป็นคนมีศีล จึงจะได้เป็นมนุษย์ ถ้าสูงกว่านั้นก็จะมีคุณธรรมอื่นๆ มาช่วย เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ไปเกิดที่โน้นที่นี้ อย่างนี้เรียกว่าบุญญาภิยะ

ระดับที่ ๒ โลกุตตรสัมมาทิฏฐิ สัมมาทิฏฐิชนิดที่เหนือโลก เหนือสัตว์ เหนือบุคคลต่างๆ เห็นแจ้ง มองทะลุ

ความจริง คนเราก็เป็นเพียงรูป เพียงนาม ที่ไม่เที่ยง เทวดาก็เป็นเพียงรูป เพียงนาม ที่ไม่เที่ยง เป็นก้อนทุกข์ เป็นกองทุกข์ ความเป็นมนุษย์และเทวดานี้ก็เกิดเพราะเหตุเพราะปัจจัยเหมือนกัน มีเหตุก็เกิด เกิดแล้วก็แก่และตายกันทุกคน ความแก่และความตายนี้ก็เป็นทุกข์ เป็นทุกข์มันแก่ เป็นทุกข์มันตาย ไม่ใช่คน ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล เป็นของกลางๆ เป็นของประจำโลก เกิดมาทุกคนก็ได้แก่กันทุกคน แต่ต้องอยู่นานๆ จึงจะได้แก่ ถ้าอยู่ไม่นาน มันไม่ได้แก่ เกิดมาแล้วต้องแก่ทุกคน ต้องตายทุกคน ความตายมันก็เป็นของกลางๆ เป็นธรรมดา ไม่ใช่ตัวใครของใคร ไม่ใช่เราแก่ ไม่ใช่เราแก่เป็นคนเดียว คนที่เกิดมาทุกคนเขาก็แก่ เป็น ไม่ใช่เฉพาะคนที่แก่เป็น หมา แมว วัว ควาย เทวดาก็แก่เป็นเหมือนกัน อันนี้พูดแบบโลกุตตระ แบบเหนือคนเหนือโลกไปแล้ว เป็นของจริงที่ไม่อาจจะแปรเปลี่ยนเป็น

อย่างอื่นได้ ส่วนโลกียะนี้พูดในแบบสมมติอยู่ ในแบบ
โลกๆ แต่ก็จริงอยู่ จริงแบบคนพูด

บุญญาภคิยสัมมาทิฐิ พูดเข้าใจง่าย พูดแบบมีคน
มีสัตว์ ส่วนโลกุตตระนี้พูดเข้าใจยากหน่อย ที่นั่งๆ อยู่
ไม่ใช่คน อย่างนี้เป็นต้น ไม่ใช่คนแล้วเป็นอะไร เป็นรูป
เป็นนามที่มาประชุมรวมกัน ไม่มีอันไหนมันเที่ยงเลย มัน
เป็นทุกข์ เป็นที่รวมของสิ่งไม่เที่ยง ดุสิ.. มีส่วนไหนเที่ยงบ้าง
ในร่างกายนี้ เส้นผมเที่ยงไหม มันไม่เที่ยงหรอก บางคน
เกิดมาตั้งแต่หัวดำยันหัวขาว ยังนึกว่าเที่ยงอยู่เลย นึกก็ผิด
ไปไกลมาก เส้นผมก็ไม่เที่ยง ขนก็ไม่เที่ยง เล็บก็ไม่เที่ยง
ฟันก็ไม่เที่ยง หนังก็ไม่เที่ยง สุขก็ไม่เที่ยง ทุกข์ก็ไม่เที่ยง
ความคิดก็ไม่เที่ยง บุญก็ไม่เที่ยง บาปก็ไม่เที่ยง มาประชุม
รวมกันนี้ ของไม่เที่ยงหลายอันมาประชุมกัน ก็ยิ่งแสดง
ความไม่เที่ยง เป็นที่รวมของสิ่งไม่เที่ยง ของที่เป็นทุกข์

หลายๆ อย่างมารวมกัน ก็เป็นที่รวมของกองทุกข์ จึงเรียกว่าทุกข์ชั้น

ถ้าพูดแบบระดับโลกุตระแล้วจะไม่มีคน ไม่มีสัตว์ ไม่มีเทวดา มีแต่รูปนาม ชั้นห้า ที่มาตามกรรม แล้วไปตามกรรม วนเวียนไป เป็นความเกิดขึ้นของกองทุกข์ล้วนๆ เพราะปัจจัยคืออวิชชา ความไม่รู้หรือริยสัจ ถ้าปฏิบัติถูกต้อง มีวิชา เกิดญาณ ก็จะเป็นไปเพื่อความดับสนิทไปของกองทุกข์ล้วนๆ ไม่ใช่คน ไม่ใช่ผู้หญิง ไม่ใช่ผู้ชาย

วันนี้ผมจะมาพูดให้รู้จักเทวดาทั้งสองระดับ แต่จะพูดอันไหนมาก อันไหนน้อย ท่านก็ลองฟังดู ท่านไหนที่อยากเป็นเทวดา ก็จะได้รู้จักว่า เทวดานั้นมีเหตุให้เป็นที่ได้ เป็น เป็นแล้วก็เป็นในช่วงเวลาที่จำกัด เหมือนเราจะเป็นคนดี เป็นคนโน้นคนนี้ มีโน้นมีนี้ ก็แสวงหามา หาได้

เหมือนกัน แต่ได้ในเวลาที่จำกัด จึงต้องดูความคุ้มค่าด้วย
นี้ความหมายของคำว่า “รู้จัก”

ต่อไปจะอธิบายคำว่า “เทวดา” ให้พอรู้จักเทวดา
กันบ้าง เทวดานั้นมีลักษณะที่พิเศษกว่าพวกมนุษย์เรา
มนุษย์มีหลายทวีปด้วยกัน ในทางพุทธศาสนา แสดงว่า
จักรวาลมีมากมายหลากหลาย ซึ่งทุกวันนี้ทางดาราศาสตร์
เขาก็บอกมาแล้วว่ามีเยอะแยะ เฉพาะในจักรวาลเรา
จักรวาลเดียวนี้ มีมนุษย์อยู่ ๔ ทวีป พวกเรานี้เป็นมนุษย์
ชาวชมพูทวีป อยู่ด้านทิศใต้ของภูเขาสิเนรุ มีมนุษย์อื่นๆ
อีก อุตตรกुरुทวีป อยู่ด้านทิศเหนือ ปุพพิเทททวีป อยู่ด้าน
ทิศตะวันออก อมรโคยานทวีป อยู่ด้านทิศตะวันตก ถ้าพูด
ภาษาเรายุคใหม่ก็คือมีมนุษย์ต่างดาวนั่นเอง หมายความว่า
มนุษย์ต่างดาวมีจริง เป็นเรื่องธรรมดา พระพุทธเจ้าตรัส
มาตั้งแต่ยุคพุทธกาลแล้ว เอาเฉพาะพวกที่ใกล้ๆ เรา มี

มนุษย์อยู่ ๔ ทวีป พวกเรานี้เป็นชาวชมพูทวีปที่อยู่ในโลก
นี้ มีเจ็ดพันกว่าล้านคน แล้วก็มีพวกอูตตรกรุทวีป พวก
อมรโคยานทวีป และพวกปุพพิเทหทวีป หรือพวกมนุษย์
ต่างดาวอีก มีหลายกลุ่ม เหมือนพวกเราเป็นมนุษย์นี้ก็มี
ตั้งหลายกลุ่ม มีผิวขาว ผิวแดง ผิวดำ มีคนไทย คนเขมร
คนอเมริกา เป็นต้น ก็มีหลากหลาย

ถ้าพูดเปรียบเทียบ เอาเทวดากับมนุษย์มาเปรียบเทียบ
เทวดาก็จะเหนือกว่าชาวมนุษย์เราด้วยลักษณะสามประการ
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในอังคุตตรนิกาย สัตตกนิบาต ติฐานสูตร
พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๒๑ พระองค์ตรัสว่า

ภิกษุทั้งหลาย เทวดาชั้นดาวดึงส์เหนือกว่ามนุษย์
ชาวอูตตรกรุทวีป และมนุษย์ชาวชมพูทวีปด้วยฐานะสาม
ประการ ฐานะสามประการอะไรบ้างคือ หนึ่ง อายุอันเป็น

ทิพย์ สอง วรรณะอันเป็นทิพย์ สาม สุขอันเป็นทิพย์

เทวดาจะเหนือกว่ามนุษย์ในแง่นี้ อันที่หนึ่ง คือ อายุมากกว่า **อายุอันเป็นทิพย์** คืออายุนาน อย่างมนุษย์เราในยุคนี้ ใครอายุเกินร้อยก็สมควรตายแล้ว แต่ส่วนใหญ่ไม่เกินร้อย ตายแล้ว หนึ่งร้อยปีขึ้นไปนี้ น้อย มนุษย์เรา ยุคนี้ ส่วนใหญ่เจ็ดสิบ แปดสิบก็ตายแล้ว แต่เทวดาอายุเยอะกว่าพวกเรา

อันที่สอง **วรรณะอันเป็นทิพย์** คือผิวพรรณ เทวดาเกิดมา ถ้าเป็นเทพบุตร ก็เหมือนคนอายุสี่สิบปี เป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนเจ็ดวันก่อนตาย ผิวจึงจะเหี่ยวบ้างนิดหน่อย ถ้าเป็นเทพธิดาเกิดมาเหมือนสาวอายุสิบหก แล้วก็นานเลยกว่าจะเหี่ยวสักครั้งหนึ่ง ส่วนผิวพรรณพวกเรานี้เหี่ยวกันเป็นแถวเลย ขนาดพระให้พรแล้ว ยังเหี่ยวเป็นแถวๆ

เลย เราก็ต้องการกันนะ อายุ วัลโณ สุขัง พะลัง งาน ไหนงานนั้น แต่ก็เหมือนกันจ้ะ วรรณะมนุษย์มันก็ได้เท่านี้แหละ มันไม่ได้เกินนี้ ถ้าได้เกินนี้ ก็คงจะเกินไปตั้งนานแล้ว เราเป็นมนุษย์ ได้ประมาณนี้ ส่วนเทวดาเขาไม่อย่างนี้ เขาวรรณะทิพย์ วรรณะอันเป็นทิพย์ หล่อเหลา สวยกว่าเราเยอะ ถ้าพูดภาษาบ้านเราก็คือ นางงามจักรวาลโลกเรา นี่ ชาวชมพูทวีปนี่ ขึ้นไปประกวดนางงามเทวดา ตกรอบแรกแน่นอน อะไรประมาณนั้น

อันที่สาม สุขอันเป็นทิพย์ มนุษย์เราก็สุขบ้าง เพราะกินอาหารอร่อย เพราะได้นอนนุ่มๆ เพราะมีลูกมีหลานที่เอาอกเอาใจ นี่ก็เป็นเรื่องเล็กน้อย ส่วนสุขอันเป็นทิพย์ใหญ่กว่านั้นมาก ท่านอุปมาหลายๆ ประการด้วยกัน เหมือนพระเจ้าจักรพรรดิที่มีครบถ้วนทุกอย่างแล้ว แล้วยังมีคุณสมบัติอื่นๆ มารองรับอีก หมายความว่าสุขมากกว่า

พระเจ้าจักรพรรดิอีก ฉะนั้น เทียบกันไม่ได้กับพวกมนุษย์
เรา เหนือกว่าเราเยอะ พวกเทพชั้นดาวดึงส์เหนือกว่า
มนุษย์ในสามแ่งนี้ อายุอันเป็นทิพย์ วรรณะอันเป็นทิพย์
สุขอันเป็นทิพย์ ฉะนั้น ถ้าใครชอบอายุเยอะๆ คงจะชอบ
เทวดา ชอบผิวสวยๆ คงจะชอบเทวดา และชอบความสุข
คงจะชอบเทวดา

แต่ว่าพวกขวามนุษย์ชมพูทวีปดีกว่าเทวดาสามแ่ง
เหมือนกัน มาดูข้อดีของมนุษย์ที่ดีกว่าเทวดาดาวดึงส์บ้าง
จะได้ภูมิใจ พระองค์ตรัสต่อไปว่า

ภิกษุทั้งหลาย มนุษย์ชาวชมพูทวีปเหนือกว่ามนุษย์
ชาวอูตตรกुरुทวีป และเทวดาชั้นดาวดึงส์ด้วยฐานะสาม
ประการ ฐานะสามประการอะไรบ้าง คือหนึ่ง เป็นผู้แก้ล้า
กล้า สอง เป็นผู้มั่งคั่ง สาม เป็นผู้อยู่ประพฤติพรหมจรรย์ใน
ชมพูทวีปนี้

มนุษย์ชาวชมพูทวีปคือมนุษย์เรานี้ เหนือกว่าพวก
เทวดาดาวดึงส์ด้วยเหตุสามประการ อันที่หนึ่ง คือ **แก่ล้า**
กล้ากว่า เก่งกว่า เข้มแข็งอดทนกว่า รบกันนี้ มนุษย์ชนะ
มนุษย์เก่งกว่าเทวดา แข็งแรงกว่าเทวดามาก ให้เทวดามา
แบกข้าวสารแข่งกันนี้ เราชนะขาดลอยเลย เราแก่ล้ากล้า
เข้มแข็ง อดทนกว่ามาก แต่พวกเรานี้โดยทั่วไปทำตัว
อ่อนแอ ไปให้เทวดาช่วย นี่เข้าใจผิดอยู่ ไม่รู้จักเทวดา แต่
แน่นอนว่า เทวดามีผิวพรรณสวยกว่าเรา สุขเยอะกว่า อายุ
เยอะกว่า นั้นถูกแล้ว แต่เราเข้มแข็งกว่า กล้าหาญกว่า
ถ้าเทวดาทายว่า คุณจะเป็นอย่างนี้ แคเราฝึกอดทนและ
ทำความเพียรไปไม่ย่อท้อ เทวดาก็ทายไม่ถูกแล้ว สู้เราไม่ได้
เราเก่งกว่าเยอะ

อันที่สอง **เป็นผู้มีสติ** มนุษย์ไม่ค่อยหลง เพราะหลง
ได้ไม่ค่อยนาน หลงปั๊บ เดียวก็มีเรื่องมากกระตุ้น หลงเพลิน

ใจลอย เดี่ยวเจ้านายก็ด่าเอา คุณทำงานๆ ก็ต้องรีบไปทำ แต่เทวดานี้ เนื่องจากกินบุญเก่า เวลาไปเที่ยวสวนนั้นวัน ก็หลงเพลินตลอด ไม่มีใครเตือนได้เลย แต่พวกเรานั่งทำงานเพลินๆ อยู่ เดี่ยวลูกก็มาตาม สามิโทรตาม ภรรยา โทรตาม ทำนั่นทำนี่ สักหน่อยก็มีเรื่องให้ต้องหุงหาอาหาร ต้องทำโน่นทำนี่ มีสติมากกว่า เพราะมีตัวกระตุ้นให้เกิดสติ ถ้าเราไม่ต้องหิวเลยนี้ ขาดสติไปเลย สักหน่อยหิวอีกแล้ว ก็ต้องหากินอีกแล้ว ถึงเวลานอนอีกแล้ว เดี่ยวคนนั้น เรียก คนนี้เรียก อย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ค่อยหลง นี่ขนาดไม่ ค่อยหลง ยังขนาดนี้นะ

เทวดาเขาสู่มนุษย์เราไม่ได้ มนุษย์เราเป็นผู้มีสติมากกว่า รู้ร้อนรู้หนาวมากกว่า รู้สุขรู้ทุกข์มากกว่า มีเหตุการณ์ให้กระทบเยอะกว่า ทำให้ไม่หลงลืมความแค้น ความเจ็บ ความตาย มีศพให้ดูอยู่เรื่อย มีคนพลัดพราก

ให้ดูอยู่เรื่อย เทวดานั้น องค์ไหนตายก็หายไปเลย ไม่มีศพให้ดู ก็ทำให้ประมาท สมบัติเคยมีก็หายวับไปเลย ไม่มีให้ดู มนุษย์เรา คนตายก็มีให้ดู มาโชว์ให้ดูกันเห็นๆ

คนตายท่านจึงเรียกว่าเป็น**เทวทูต** เป็นทูตเทวดา เป็นเครื่องสื่อสารที่มากบอกว่า คุณก็ต้องตายเหมือนกันนี่แหละ ไม่ใช่ฉันทายคนเดียว ตายให้ดูกันจะๆ ไม่มีทางโกหก ถ้าพูดเอา อาจจะโกหก แต่นี่ตายให้ดูกันจะๆ ไม่โกหกแน่นอน จึงเป็นเทวทูต คนแก่ก็เป็นเทวทูตเหมือนกัน ในห้องนี้ก็มีเทวทูตหลายท่านแล้ว เราก็มาดู แก่กันให้ดูจะๆ ต่อกันคุณก็จะแก่เหมือนฉันนี่แหละ ทำนองนี้ มนุษย์เราจึงเป็นผู้มีสติได้ง่ายกว่า แก่กันให้เห็นๆ แต่เทวดาอายุตั้งเยอะ ยังไม่แก่เลย ไม่มีผมขาวขึ้นเลย มันก็หลงได้เยอะ มนุษย์ชมพูทวีปเราจึงดีกว่าในแง่เป็นผู้มีสติ

และประเด็นที่สาม เป็นผู้อยู่ประพฤติพรหมจรรย์
ในชมพูทวีปนี้ ปฏิบัติธรรมได้ดีกว่า ประพฤติพรหมจรรย์
คือทำอริยมรรคได้ดีกว่า ฝึกหัดได้ไวกว่า พรหมจรรย์ที่
พระพุทธเจ้าสอนไว้ ปฏิบัติในมนุษย์ดีกว่าเยอะ ได้ผลไว
กว่า เพราะว่ามีตัวกระทบ มีตัวกระตุ้น ให้เกิดสัมมาทิฐิ
สัมมาสังกัปปะอยู่เรื่อย มีคนไม่ตีروبข้าง ทำให้เราได้ฝึกศีล
ถ้ารอบข้างดีหมด เราก็ไม่ได้ฝึก ตัวเองก็เลยอยู่อย่างนั้นแหละ
แต่ที่มนุษย์นี้ คนรอบข้างเลวบ้างก็ดีเหมือนกัน เราจะได้
ฝึก ฝึกให้ตัวเองดี ดืออยู่ข้างใน ถ้าข้างนอกมันดี เราก็ไม่รู้ว่
เราดีหรือเลว เพราะข้างนอกมันดี

ถ้าข้างนอกมันสงบ เราก็ไม่รู้ว่ข้างในเราสงบหรือ
ไม่สงบ เหมือนท่านทั้งหลายในห้องนี้ ดูท่าทางสงบดีอยู่
ที่สงบดีนี้อาจจะเป็นเพราะง่วงนอน หรือไม่ก็ไม่มီးอะไรมา
รบกวน ก็เลยสงบอยู่ แต่พอมีอะไรมากรวน อาจจะมีหัวฟู

หรือไปยิงเขาก็ได้ อย่างนี้เรียกว่าสงบข้างนอก ไม่ใช่สงบข้างใน ทีนี้ โลกมนุษย์เรานี้มันไม่ค่อยสงบ มันไม่ค่อยดี จึงมีที่ให้เราได้โชว์ ได้รู้จัก ได้ฝึก ข้างนอกไม่ดีก็ดีแล้ว เราจะได้ฝึกให้ตัวเองมีศีล ถ้าข้างนอกมันดีหมด เราก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเรามีศีลจริงหรือว่าเก๊ เรางดเว้นได้ไหม ศีลนี่เป็นการงดเว้น การจะงดเว้นได้ มันจะต้องมีตัวทดสอบ ถ้าเจอเหตุการณ์นี้งดเว้นได้ไหม ถ้าข้างนอกมันดี เราก็ไม่ได้ทดสอบ ไม่ได้ฝึก ไม่ได้หัด ฉะนั้น ในมนุษย์เรา ชมพูทวีปนี้จึงประพาศติพรหมจรรย์คืออริยมรรคมีองค์แปดนี้ได้ดีกว่า ผู้ปฏิบัติจนเป็นพระอรหันต์ เป็นพระภิกษุก็มีอยู่ในมนุษย์นี้แหละ

ถ้าใครชอบฝึกตัวเอง ชอบทำความเพียร จะชอบมนุษย์มากกว่า มนุษย์เหนือกว่าเทวดาชั้นดาวดึงส์ในแง่นี้ ถ้าพูดในแง่นี้ก็คล้ายๆ กับว่า เทวดาดาวดึงส์เหนือกว่า

มนุษย์ในแง่ผล ส่วนพวกมนุษย์ดีกว่าเทพดาวดิงส์ในแง่เหตุ เหตุมันย่อมดีกว่าผลอยู่แล้ว ผลรับไปสักหน่อยก็หมดเทพดาวดิงส์เหนือกว่ามนุษย์โดยอายุอันเป็นทิพย์ วรรณะอันเป็นทิพย์ และสุขอันเป็นทิพย์ มนุษย์ชมพูทวีปคือพวกเรานี้ดีกว่า เหนือกว่าชาวดาวดิงส์ด้วยความเป็นผู้แก่ล้ากว่า ความเป็นผู้มีสติ และเป็นผู้อยู่ประพฤติพรหมจรรย์ในชมพูทวีปนี้ อันนี้ก็เริ่มรู้จักเทวดาบ้างนิดหน่อยเอาเทพชั้นดาวดิงส์เป็นตัวแทน

ต่อไปก็ดูอายุเทวดาสักหน่อยว่า เทวดาอายุยืน อายุยืนเท่าไร อย่างไรบ้าง ดูพอเป็นสังเขป พอรู้เรื่อง ไม่ต้องจำก็ได้ รู้แต่ว่ามันมาก แต่ก็ตายเหมือนเรานี้แหละ

ในอังคุตตรนิกาย อัฐกนิบาต วิตถตุโปสถสูตร พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๔๒ พระพุทธเจ้าแสดงอายุของเทวดาชั้นต่างๆ ไว้ ถ้าเทวดาที่เรารู้จักคุ้นเคยกันดี ก็จะมี

หกชั้นด้วยกัน ชั้นแรกคือชั้นจาตุมหาราช พวกนี้ใกล้เราที่สุดแล้วนะ พวกเทวดาตามต้นไม้ก็ดี พวกนี้เป็นลูกน้องของท้าวจาตุมหาราช พวกอยู่ใกล้ขีดเราเป็นลูกน้องของท้าวจาตุมหาราชอีกต่อหนึ่ง จาตุมหาราชจะเหนือกว่าเทพชั้นนี้ไป

ห้าสิบปีของมนุษย์เท่ากับวันหนึ่งและคืนหนึ่งของเทวดาชั้นจาตุมหาราช สามสิบล้านปีโดยราตรีนั้นเป็นหนึ่งในเดือน สิบสองเดือนโดยเดือนนั้นเป็นหนึ่งในปี ห้าร้อยปีทิพย์โดยปีนั้น เป็นประมาณอายุของเทวดาชั้นจาตุมหาราช

นี่อายุเขา คำนวนดูก็เยอะ ถ้าเทียบเป็นคนก็เยอะมาก ดังนั้น ไม่ต้องจำก็ได้ รู้ว่ามันเยอะก็พอ จำไม่ไหวบางคนแค่จะจำวันเกิดภรรยา วันเกิดสามี มันก็ยากแล้วไม่ต้องจำหрокของเทวดานะ เอาเป็นว่ามันเยอะ แต่ท่านไหนชอบก็จำได้

หนึ่งร้อยปีของมนุษย์เท่ากับวันและคืนหนึ่งของเทวดา
ชั้นดาวดึงส์ สามสิบล้านปีโดยราตรีนั้นเป็นหนึ่งเดือน สิบสอง
เดือนโดยเดือนนั้นเป็นหนึ่งปี หนึ่งพันปีทิพย์โดยปีนั้นเป็น
ประมาณอายุของชั้นดาวดึงส์

ไม่ใช่หนึ่งพันปีมนุษย์ เป็นหนึ่งพันปีทิพย์ และวิธี
คำนวณปีทิพย์ก็มีวิธีคำนวณอีก คือหนึ่งร้อยปีของมนุษย์
เท่ากับวันและคืนหนึ่งของเทวดาดาวดึงส์ บางท่านที่ศึกษา
พุทธประวัติ ในพรรษาที่เจ็ดพระพุทธเจ้าไปแสดงอภิธรรม
ที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ใช้เวลาสามเดือนของมนุษย์ ไม่ใช่
สามเดือนของดาวดึงส์ สามเดือนของมนุษย์ ของเทพ
ดาวดึงส์ไม่ถึงชั่วโมงด้วยซ้ำไป ท่านลองคำนวณกลับดูก็จะ
รู้เวลา ก็หมายถึงพวกเทพดาวดึงส์ชักชวนกันมาฟังธรรม
เหมือนท่านมาฟังธรรม ใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงแล้วก็แยกย้าย
กันไป แต่เวลามนุษย์ผ่านไปนานมาก

สองร้อยปีของมนุษย์เท่ากับวันและคืนหนึ่งของเทวดา
ชั้นยามา สามสิบลวตรรโดยลวตรรนั่นเป็นหนึ่งเดือน ลรบสอง
เดือนโดยเดือนนั่นเป็นหนึ่งปี สองพันปีทลพยโดยปีนั่นเป็น
ประมาณอายุของเทวดาชั้นยามา

สี่ร้อยปีของมนุษย์ เท่ากับวันและคืนหนึ่งของเทวดา
ชั้นดุสิต สามสิบลวตรรโดยลวตรรนั่นเป็นหนึ่งเดือน ลรบสอง
เดือนโดยเดือนนั่นเป็นหนึ่งปี สี่พันปีทลพยโดยปีนั่นเป็น
ประมาณอายุของเทวดาชั้นดุสิต

แปดร้อยปีของมนุษย์ เท่ากับวันและคืนหนึ่งของ
เทวดาชั้นนิมมานรดี สามสิบลวตรรโดยลวตรรนั่นเป็นหนึ่งเดือน
ลรบสองเดือนโดยเดือนนั่นเป็นหนึ่งปี แปดพันปีทลพยโดยปี
นั่นเป็นประมาณอายุของเทวดาชั้นนิมมานรดี

หนึ่งพันหกร้อยปีของมนุษย์ เท่ากับวันและคืนหนึ่ง
ของเทวดาชั้นปรนิมมิตวสวตี สามสิบล้านปีโดยราตรีนั้น
เป็นหนึ่งเดือน สิบสองเดือนโดยเดือนนั้นเป็นหนึ่งปี หนึ่ง
หมื่นหกพันปีทิพย์โดยปีนั้นเป็นประมาณอายุของเทวดาชั้น
ปรนิมมิตวสวตี

นี่คือเทวดาที่เรารู้จักกันมี ๖ ชั้น ชั้นอื่นๆ สูงกว่านั้น
ที่เป็นพรหม ก็ไม่ได้ยกมา แต่แค่นี้ก็เยอะมากแล้ว ดังนั้น
เทวดาก็เหมือนคนธรรมดาทั่วไปที่เกิดมาตามกรรม และ
เป็นคนดีบ้างไม่ดีบ้าง จนกระทั่งว่า บางพวกก็ชอบขัดขวาง
ผู้อื่นจนเรียกว่าเป็นมารก็มี ผู้เป็นมารนี้ก็อยู่บนสวรรค์ชั้น
ปรนิมมิตวสวตีนี้แหละ พระพุทธเจ้าของเราก่อนตรัสรู้
ก็มีพญามารชื่อวสวตีมารกับเสนามารมาเพียบเลย เทวดา
นั้นเป็นหลักตัดสินดีชั่วอะไรยังไม่ได้ เหมือนมนุษย์เรา
มีดีมีชั่วปนๆ กันไป ฉะนั้น เทวดาให้คุณให้โทษ ก็ยังไม่

ถือว่าถูกกว่าผิดเสมอไป เพราะว่าเทวดามีทั้งเห็นถูกเห็นผิด เป็นเรื่องปกติเหมือนคนนี่แหละ ถ้ารู้จักเทวดามากขึ้น เราก็จะรู้จักแยกแยะ ดีก็ดีที่กรรม ไม่ดีก็ไม่ดีที่กรรม ไม่เกี่ยวกับเป็นโน้นเป็นนี่

๒. เหตุให้เกิดเป็นเทวดา

นี้รู้จักเทวดาแล้ว คือรูปนาม ชั้นห้า ที่ประชุมรวมกันขึ้น แล้วก็มีอายุจำกัดเช่นกัน เพียงแต่ว่าอายุเยอะมีอายุจำกัดเหมือนพวกเรานี่เอง แต่พวกเราอายุน้อยกว่ามาก เหตุให้เกิดเป็นเทวดา หลักๆ ก็ตามที่พระพุทธเจ้าแสดงเอาไว้ ก็มีเรื่องทาน เรื่องศีลนั่นแหละเป็นหลัก เรื่องศีล ไม่ทำทุจริต ก็จะได้ไปเกิดเป็นเทวดา ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ ให้ทานก็ไปเกิดเป็นเทวดา ซึ่งการไปเกิดเป็นเทวดา ชั้นต่างๆ เนื่องจากบุญ บุญนี้เป็นสิ่งที่เกิดอยู่ในจิต ทานเป็นบุญกิริยาวัตถุ ยังไม่ใช่บุญ อันนี้ต้องแยกแยะก่อน ทานเป็นบุญกิริยาวัตถุคือเป็นเหตุที่ทำให้เกิดบุญ ไม่ใช่ตัวบุญ ตัวบุญนี้คือสิ่งที่เกิดในจิต เกิดประกอบกับจิต ฉะนั้น บางคนให้ทานได้บุญมาก บางคนให้ทานได้บุญน้อย ไปเกิดที่โน่นที่นี่ตามสิ่งที่เกิดในจิต

๒.๑ การทำบุญ

ผมจะยกตัวอย่างมาสักพระสูตรหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นว่าให้ทานแล้วเกิดบุญต่างกัน เมื่อผลบุญเกิดขึ้นก็ย่อมไปเกิดในสวรรค์ชั้นที่ต่างกัน สรุปลือคือให้ทานแบบคิดต่างกัน มีความเห็นต่างกัน บุญต่างกัน ในอังคุตตรนิกาย สัตตกนิบาต ทานมหัทธผลสูตร พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๕๒ พระพุทธเจ้าตรัสว่า

สารีบุตร ในการให้ทานเช่นนั้น บุคคลผู้ให้ทานอย่างมีใจเยื่อใย ให้ทานอย่างมีจิตผูกพัน ให้ทานอย่างมุ่งหวังสิ่งสมบุญ ให้ทานด้วยคิดว่าเราละโลกนี้ไปแล้ว จักบริโภคนิผลทานนี้ เขาให้ทานนั้นแล้ว หลังจากตายแล้ว ย่อมไปเกิดร่วมเทวดาชั้นจาตุมหาราช เขาให้กรรมนั้นสิ้นไป ให้ฤทธิ์นั้นสิ้นไป ให้ยศนั้นสิ้นไป ให้ความเป็นใหญ่ นั้นสิ้นไป เป็นผู้ยังต้องมา คือมาสู่ความเป็นอย่างนี้

นี่แบบที่หนึ่ง เวลาที่เขาให้ทานเขาคิดอย่างนี้ พวกเรา
โดยทั่วไปให้ทาน ก็คิดประมาณนี้ เหมือนว่าจะได้บุญ
เยอะ ถ้าบุญนี้ให้ผลนำเกิด จะเกิดได้สูงสุดแค่สวรรค์ชั้น
จาตุมหาราช เพราะใจแคบเกินไป พอใจแคบเกินไป มันก็
จะกั๊กตัวเอง คือตัวเองควรจะได้บุญเยอะกว่านี้ แต่กั๊กเอา
ไว้ให้ตัวเอง ก็เลยแคบ เวลาผลบุญนี้ให้ผล ก็ให้สูงสุดได้
ชั้นจาตุมหาราช คือให้ทานแบบมีจิตผูกพันหวังผล ให้ทาน
อย่างมุ่งหวัง เป็นคนสั่งสมบุญสั่งสมทานบารมี แบบที่เรา
พูดกัน ให้ทานด้วยคิดว่า เราละโลกนี้ไปแล้วจะบริโภคนผล
ของทานนี้ ให้แบบนี้จิตจะแคบมาก คือให้เพื่อตนเท่านั้น
เอาเป็นของตน ฉะนั้น สูงสุดจึงได้ชั้นจาตุมหาราช ถ้าให้
แบบจิตแบบอื่น คิดแบบอื่น ก็จะทำให้ผลชั้นอื่นๆ ไป

แบบที่สอง ให้ทานด้วยคิดว่า การให้ทานเป็นการดี
ให้ทานเป็นของดี ก็เลยทำสิ่งที่ดี

เห็นว่าทานเป็นสิ่งที่ดีก็เลยทำ ทำดีเพราะมันดี อันนี้จะได้ชั้นดาวดึงส์ เรียงขึ้นไปเรื่อย ทานเป็นของดีก็ทำ ฉะนั้น พวกเราทั่วไปจะอยู่ชั้นจาตุมหาราชเยอะ อันนี้ภรรณีไปสวรรค์ แต่คนไปสวรรค์นี้น้อยนะ ต้องระมัดระวังกันหน่อย เหตุที่ทำให้เป็นเทวดาชั้นต่างกัน เนื่องจากจิตกว้างต่างกันนั่นเอง สรุปรุปร่างๆ คือทำให้ใจกว้างไว้ เวลาให้ทานก็ดี รักษาศีลก็ดี ฟังธรรมหรือทำอะไรมืออะไรก็ดี ใจกว้างไว้ บุญจะเยอะ บุญก็คือใจกว้าง ความที่ไม่มีกิเลส นั่นแหละ เป็นบุญ

แบบที่สาม ให้ทานด้วยคิดว่าบิณฑบาตปุ๋ยาตายาย เคยให้ทาน เคยทำทาน เราไม่ควรให้วงศ์ตระกูลเก่าแก่ เสื่อมเสียไป

นี่ไม่คิดถึงตัวเองเลย คิดถึงบรรพบุรุษ คิดถึงประเพณีเก่าที่ดีงาม อันไหนดีก็ควรรักษาไว้ให้ลูกให้หลานอะไรต่างๆ

ก็ว่าไป ของที่ดีทำเป็นตัวอย่างไว้ อย่างพวกท่านนี่ อาจจะไม่อยากทำหน้าที่อย่างนี้ๆ แต่ทำไว้เป็นประเพณี เป็นทิวถุณานุคตีสำหรัลรุ่นใหม่ๆ เราอาจจะแก่แล้ว อยากรจะเลิกทำแล้ว แต่เราต้องทำตามหน้าที่เพราะว่าคนเข้ามารุ่นใหม่มองรุ่นพี่อยู่ เราก็ทำ แบบนี้ใจกว้างคือไม่คิดถึงตัวเอง แบบนี้จะได้เทพชั้นยามา เวลาไปเกิด ถ้ากรรมนี้ให้ผล

ต่อไปแบบที่สี่ ให้ท่านนี้ด้วยคิดว่า เราหุงหากินเองได้ ชนเหล่านี้หุงหากินเองไม่ได้ การที่เราหุงหากินเองได้ จะไม่ให้ท่านแก่ชนเหล่านี้ผู้หุงหากินเองไม่ได้ ไม่ควร

อันนี้พูดในแบบหน้าที่ของแต่ละคน คือคิดแบบหน้าที่ เรามีหน้าที่อย่างนี้ก็ทำอย่างนี้ เรามีความสามารถด้านนี้ก็ทำด้านนี้ ท่านไม่มีความสามารถ เราก็ควรจะให้ท่าน ถ้าไม่ให้ท่านก็ไม่ควร เพราะเรามีความสามารถด้านนี้ คนอื่น

มีความสามารถด้านอื่นก็ทำหน้าที่อื่นๆ เราเป็นภรรยา ก็ทำหน้าที่ภรรยา จะให้สามีมาทำหน้าที่ภรรยา มันก็ไม่ควร เราเป็นแม่ก็ทำหน้าที่แม่ ถ้าไม่ทำหน้าที่แม่ มันก็ไม่ควร อันนี้จะไปเกิดเป็นเทวดาชั้นดุสิต

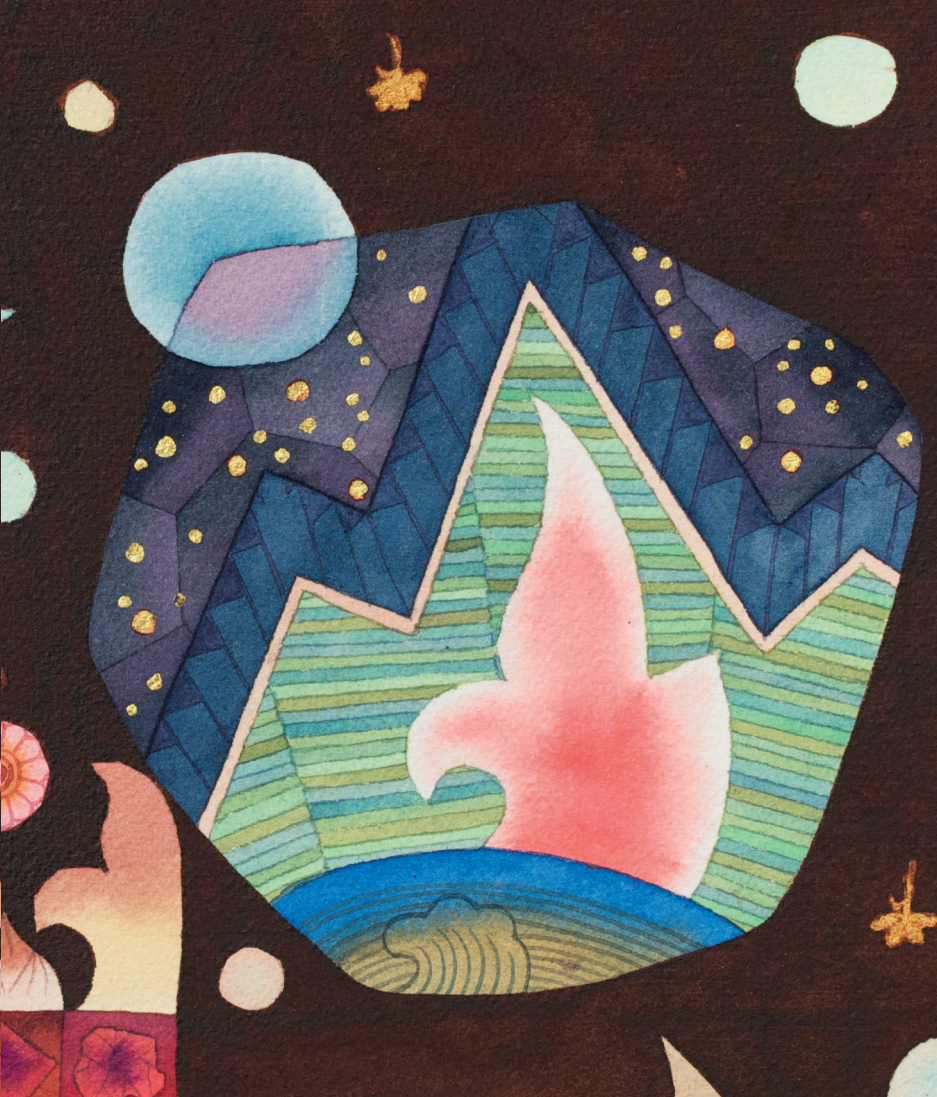
ดังนั้น ชั้นดุสิตโดยทั่วไปเขาจึงเป็นนักปฏิบัติธรรม ถ้าว่านักปฏิบัติธรรมก็คือนักทำตามหน้าที่นั้นแหละ เราเป็นเจ้านายก็ต้องทำอย่างนี้ เป็นตัวอย่างที่ดี ถ้าไม่เป็นตัวอย่างที่ดี ไม่ทำหน้าที่ดีๆ ไม่มาตรงเวลา มันก็ไม่ควร คิดแบบอย่างนี้ ทางพุทธศาสนาก็เลยให้ทำหน้าที่ของตนเอง ให้ดี พ่อแม่ควรทำหน้าที่อย่างนี้ ลูกควรทำหน้าที่อย่างนี้ คือให้ปฏิบัติธรรม ไม่คิดเอาแต่ตามใจชอบตามใจอยาก พวกเราทั่วไปเอาแต่ทำตามใจชอบ แม้ขนาดทำบุญยังทำให้ตน ทำตามที่ตนชอบ ดังนั้น จิตมันก็แคบ ไม่กว้าง พอไปเกิดเป็นเทวดา ได้สมบัติ ได้ความสุขก็ได้น้อย

ท่านทั้งหลายที่พากันทำบุญแบบหวังผลของบุญ ความสุขก็จะน้อย ผลที่ได้มาก็จะน้อย เพราะว่าใจแคบ ถ้าจิตเปลี่ยนไปเป็นกว้างขึ้นเรื่อย ความสุขก็จะเยอะ ผลก็จะเยอะ เพราะว่าบุญมันเยอะ ใจมันกว้าง ก็เป็นชั้นๆ ไป อันนี้พูดถึงเหตุ ถ้าเรารู้จัก ก็จะได้เลือกสรรได้ ทำดีที่สุด เราก็ทราบว่า สุขที่ได้มา มันก็ไม่เที่ยง สมบัติที่ได้มา ก็ไม่เที่ยง มันมีเหตุมา บางคนอยากจะได้แต่สุข แต่ทำไม่ถูก มันก็ไม่ได้

ต่อไปอีกกลุ่มหนึ่ง ให้ท่านด้วยคิดว่า เราจะให้ท่าน และจำแนกท่านนี้ เหมือนเหล่าฤาษีในปางก่อน ฤาษีคือ ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้มีชื่อเสียงหรือว่าผู้ที่ทำคุณงามความดีไว้ในปางก่อน

อันนี้คือทำตามตัวอย่าง นึกถึงคนทำความดีก่อน เช่น ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี นางวิสาขา ท่านให้ ท่าน

จำแนกแจกทาน เราก็จะทำอย่างท่านนั้นบ้าง อันนี้จะได้
สวรรค์ชั้นนิมมานรดี

ให้ทานด้วยคิดว่า เมื่อเราให้ทานนี้จิตย่อม่องใส
จะเกิดความชื่นชมโสมนัส

อันนี้เป็นแค่เครื่องปรับจิต ทำให้จิต่องใส ไม่ได้
หวังผลอะไรต่างๆ เพราะจิตก็ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน ที่นี้ จิตมัน
เป็นสังขาร มันจะดี ่องใส มันก็ต้องมีเหตุ ถ้ามันแต่คิด
จะเอามันก็ไม่่องใส ก็ต้องให้ไป เพื่อให้มันเบาสบาย ให้มัน
่องใส เมื่อกรรมนี้ให้ผล ก็จะได้ผล นำเกิดก็ชั้นปรนิมมิต
วสวดี ดังนั้น ถ้าท่านอยากได้ความสุขมากๆ ก็ทำให้จิต
่องใส ทำงานก็ทำให้จิตมันเบิกบาน่องใส ก็จะได้รับ
ความสุข สบาย ปลอดภัย นิ่งง่ายมาก คือบุญมันเยอะขึ้น
นั่นเอง แต่ถ้าทำงานด้วยคิดว่า จะเอาผลมาเพื่อตนนี้ กว่า

จะได้สุขมาทีหนึ่ง นานเลยละ

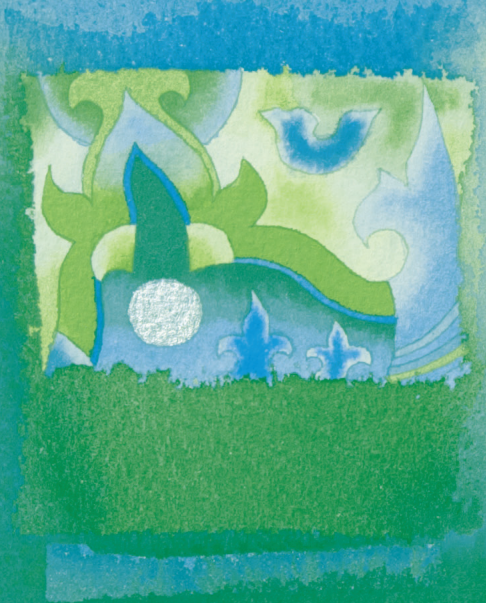
ต่อไปอีกกลุ่มหนึ่ง ก็เป็นระดับสูง ให้ท่านเป็นเครื่อง
ประดับจิต ประดับแต่งจิต เขาจึงให้ท่านนั้น หลังจากตายแล้ว
จึงไปเกิดร่วมกับเทวดาชั้นพรหมกายิกา

พวกนี้คือไม่ติดกามคุณ พวกนี้ก็ชั้นสูงกว่าเทวดาที่เรา
พูดถึงกัน พวกเทวดาแบบที่เราพูดถึงกัน แบบชั้นปรนิม
มิตวสวัตินี้ให้ด้วยคิดว่า เมื่อเราให้ท่านนี้ จิตย่อมผ่องใส
จะเกิดความชื่นชมโสมนัส ฉะนั้น ถ้าท่านให้แบบนี้ หรือ
ทำงานแบบนี้ หรือทำหน้าที่ของตนแบบนี้ จะได้ความสุข
ที่เยอะ เพราะใจมันกว้าง บุญมาก เมื่อกรรมนี้ให้ผล เกิด
ได้สูงสุดชั้นปรนิมมิตวสวัตินี้ แต่แน่นอนว่าใครที่ทำชั้นสูง
ถ้าต้องการไปเกิดชั้นต่ำก็ย่อมได้ แต่ถ้าใครทำต่ำแล้ว
ต้องการสูงย่อมไม่ได้ ดังนั้น ผู้ที่ท่านมีคุณธรรมสูงๆ เป็น

พระอริยเจ้านี้ อยากรู้เกิดสวรรค์ชั้นไหนก็ได้ เพราะท่านทำ
คุณหมดแล้ว ก็ชี้เอาเลยว่าจะเกิดชั้นนั้นชั้นนี้ ส่วนพวกเรา
ขอให้ไปสักชั้นก็แล้วกัน

ต่อไปก็พักสักครู่ นะครับ หลังจากพักแล้ว ผมจะพูด
ถึงเหตุให้เป็นเทวดา และสุคติของเทวดา แล้วก็สรุปว่า
ปฏิบัติอย่างไรต่อเทวดาจึงจะเหมาะสมสำหรับมนุษย์ เรา
จะมีมุมมองต่อเทวดาอย่างไร จึงจะถือว่าถูกต้องเหมาะสม

รู้จักเทวดา ตอนที่ ๒

บรรยายที่ โรงแรมเดอะคัลเลอร์ลิฟวิง
จ.สมุทรปราการ
วันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖

วันนี้ผมมาบรรยายในหัวข้อชื่อว่า รู้จักเทวดา ซึ่งบรรยายให้กับท่านทั้งหลายที่ได้รับรางวัลเกี่ยวกับคนดีหรือเป็นเทวดาในแบบสมมติกัน แต่ผมได้พูดไปอีกแง่มุมหนึ่ง พูดให้รู้จักเทวดา ซึ่งเป็นสังขาร เป็นรูปนาม ชั้นห้าที่ประชุมรวมกัน มาจากเหตุจากปัจจัย เอาตัวแทนของเทวดาจริงๆ ที่เป็นเทวดาไปเกิดบนสุดติโลกสวรรค์ ไปเสวยผลของกรรมนั้นแหละ มาเป็นตัวแทนพูดให้ฟัง ท่านทั้งหลายจะได้พอรู้จักเทวดา มนุษย์เรานี้เป็นผู้ที่เกิดในสุดติโลกสวรรค์ ก็จะได้บางส่วนของเทวดามา

ถ้าเข้าใจเทวดาและมนุษย์ ตามที่ได้เปรียบเทียบให้ฟัง ก็จะรู้จักว่ามนุษย์เหนือกว่าเทวดาในแง่มีโอกาสทำเหตุ คือ เป็นผู้แก้แค้น เป็นผู้มีสติ เป็นผู้อยู่ประพฤติพรหมจรรย์ มนุษย์เราในชมพูทวีปนี้ เหนือกว่าเทวดาในสามแ่งนี้

ผมได้พูดอายุของเทวดาให้รู้จักว่า เทวดาเกิดมาแล้ว ก็มีเวลาที่จำกัด ความสุขมีมากก็จริงอยู่ แต่มีเวลาจำกัด เหมือนเราทั้งหลายก็มีความสุข เมื่อก็ได้พักผ่อน ได้ทานอาหารว่าง ก็มีความสุข บางท่านนั่งฟังธรรมแล้วอาจจะเคลียดอยู่ เหมือนถูกบังคับบังคับยังไม่รู้ พอออกไปข้างนอก ห้อง ก็มีความสุขขึ้นมาบ้าง บางท่านอาจจะปวดท้อง ปวดห้องน้ำอะไรต่างๆ เป็นทุกข์ พอไปเข้าห้องสุขา สุขก็หาไม่ยากเท่าไร ห้องสุขานั้นเอง แต่ความสุขก็มีเวลาจำกัด เลยต้องมานั่งฟังอีก

บางท่านมีความสุขตั้งแต่นั่งฟังแล้ว แต่มันไม่เที่ยง
สักหน่อยก็หายไป เทวดามีเวลาจำกัด พวกเราก็เหมือนกัน
มีเวลาจำกัด เวลาแห่งความสุขมันก็ดูเหมือนรวดเร็ว
แท้ที่จริงมันก็เป็นของมันอย่างนั้นแหละ เหมือนกับที่ท่าน
เชิญให้ผมมาพูด ให้พูดตามเวลาที่ท่านกำหนดไว้ ให้เวลา
ถึงเที่ยงกับสิบห้านาที ท่านไหนที่อยากจะเลิกไวกว่านี้
ต้องอดทนเพิ่มขึ้นสักหน่อยหนึ่ง เพราะว่าเวลามันจะมาถึง
เมื่อมันมาถึง ถึงสิบสองจุดหนึ่งห้า ผมถึงจะเลิก บางท่าน
อยากให้ถึงไวๆ บางท่านไม่อยากให้ถึงไวๆ แต่เวลามันก็
มาถึงเมื่อมันมาถึง มันไม่ได้มาถึงตามอยากหรือตามไม่
อยาก เมื่อมาถึงผมก็จะเลิกบรรยาย ท่านทั้งหลายรวม
ทั้งผมด้วย สักหน่อยเวลาตายก็จะมาถึงเมื่อมันมาถึง เป็น
อย่างนั้น เป็นธรรมชาติของมัน ทุกอย่างเป็นเรื่องของสังขาร
เป็นไปตามเหตุ หมดไปเมื่อหมดเหตุ

ผมได้พูดถึงเหตุให้ไปเกิดเป็นเทวดาชั้นต่างๆ ถ้าเทวดาเป็นตัวแทนของความสุข ก็หมายถึงว่าเหตุที่ทำให้เกิดความสุขมากน้อยแตกต่างกัน ก็เกิดจากกรรมนั่นเอง เกิดจากการกระทำ เกิดจากบุญ พระพุทธเจ้าตรัสว่า **อย่าไปกลัวบุญเลย เพราะบุญเป็นชื่อของความสุข** บางท่านอาจจะเคยทำบุญ เข้าวัด ให้ทานมาเยอะแล้ว แต่ไม่ค่อยมีความสุข ก็อาจจะงงอยู่ ไหนว่าบุญเป็นชื่อของความสุข ทำไมจึงไม่ได้สุข อันนี้อาจจะเป็นเพราะว่าท่านทำไม่ถูกต้อง ทำด้วยจิตใจคับแคบมากเกินไป สุขก็ได้น้อย ตามจิตที่คับแคบ

เหมือนที่ผมยกตัวอย่างเรื่องการให้ทาน เมื่อทานนั้นให้ผลไปเกิดสวรรค์ชั้นโน้นชั้นนี้ อันนี้ก็เป็นตัวแทนให้ทราบว่ ถ้าทำบุญด้วยใจที่คับแคบ ทำความดีด้วยใจที่แคบ ความสุขก็ได้น้อย ถ้าทำด้วยใจที่กว้างขึ้น จะทำให้ได้รับ

ความสุขที่มากขึ้น เหมือนกับการให้ทาน ทานเป็นความดี
อย่างหนึ่ง **เมื่อทำด้วยใจที่กว้าง บุญก็เยอะ** เพราะบุญ
เกิดกับจิต บุญมีเมื่อบุญมันเกิด ถ้าบุญไม่เกิดมันก็ไม่มี
บุญเกิดกับจิต ดีไม่ดีเกิดกับจิต คนเรานี้เกิดมาเป็นผลของ
กรรมดี แต่ความเป็นคนนี้ไม่เกี่ยวกับดีหรือไม่ดี เป็นกลางๆ
อยู่ ภาษาพระเรียกว่าเป็น**อภัยภาคะ** เป็นผลของกรรม
ผลของกรรมดีไม่ใช่ดี ตัวกรรมนั้นดี แต่ตัวผลเป็นกลางๆ อยู่
ผลของไม่ดี ไม่ใช่ไม่ดี เป็นกลางๆ อยู่ **ตัวเหตุมีดีกับไม่ดี**
ตัวผลเป็นอภัยภาคะ

ตอนนี้พูดถึงตัวเหตุที่ทำให้ไปเกิดเป็นเทวดา เหตุให้
ได้รับความสุข ได้อายุ ได้วรรณะต่างๆ เป็นเหตุฝ่ายดี ผม
ยกตัวอย่างเรื่องทาน คนที่ให้ทานโดยคิดหวังผล มุ่งหวัง
สิ่งสมบุญ ให้ทานด้วยคิดว่าเราละโลกนี้ไปแล้ว จะบริโภคน
ผลทานนี้ อันนี้ถ้าให้ผลสูงสุด จะให้เขาไปเกิดบนสวรรค์

ชั้นจาตุมหาราช

ถ้าให้ท่านด้วยคิดว่าการให้ท่านเป็นการดี อันนี้ใจกว้างขึ้น มองไปที่ความดี เห็นความดีเป็นความดี รู้จักดีเป็นดี ความดีเป็นความดี ปัญญาก็เยอะขึ้น อันนี้ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ให้ท่านด้วยคิดว่าบิดามารดา ปู่ย่าตายายเคยให้ท่าน เคยทำทาน เราไม่ควรทำให้วงศ์ตระกูลเก่าแก่เสื่อมเสียไป อันนี้เป็นพวกรักษากฎระเบียบ เป็นพวกที่รักษาแบบแผนที่ดีงาม คือแบบแผนดีอยู่แล้วก็รักษาไว้ ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แก่เราคนเดียว แต่เพื่อประโยชน์แก่องค์กร เพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น ใจกว้างขึ้น อันนี้ได้ชั้นยามา

ต่อมาพูดแบบหน้าที่ ตัวเองมีหน้าที่อะไร มีความสามารถเช่นใดก็ควรจะทำอันนั้น ถ้าไม่ทำอันนั้นก็ไม่ควร เพราะว่าเราอยู่ในสังคม ต้องมีความรับผิดชอบ ตัวเองควร

ทำหน้าที่นี้ แต่ให้คนอื่นทำ อย่างนี้ก็ไม่ควร เรื่องให้ทานก็เช่นกัน ให้ทานด้วยคิดว่า เราหุงหากินเองได้ ชนเหล่านี้หุงหากินเองไม่ได้ การที่เราหุงหากินเองได้ จะไม่ให้ทานแก่ชนเหล่านี้ผู้หุงหากินเองไม่ได้ ไม่ควร ผลของกรรมนี้ให้ผลสูงสุดก็ได้ชั้นดุสิต

ต่อมาพูดถึงการมองไปที่ตัวอย่างดีๆ ซึ่งก็มีมาแล้วในโลก คนซึ่งเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ที่เป็นคนดี เช่น ในหลวงเป็นต้น ท่านทำคุณงามความดี เราก็ดำเนินรอยตาม ใจก็จะกว้างขวางมากขึ้น เมื่อให้ผล จะให้ชั้นนิมมานรดีเป็นชั้นสูงสุด สูงสุดในแง่ทานชนิดนี้ให้ได้ ให้ทานด้วยคิดว่าเราจะให้ทานและจำแนกทานนี้เหมือนเหล่าฤาษีในปางก่อน

ถ้าไม่คิดในแง่ผลว่าจะได้อย่างนั้นอย่างนี้ คิดในแง่จิตอย่างเดียว เพราะว่าสิ่งของเป็นวัตถุเฉยๆ การให้เป็น

เหตุที่ทำให้เกิดบุญ เหมือนการฟังธรรมนี่ก็เป็นบุญกิริยา
วัตถุ ทานก็เป็นบุญกิริยาวัตถุ ศีลก็เป็นบุญกิริยาวัตถุ ตัว
บุญอันแท้จริงนี้อยู่ที่จิต เกิดกับจิต ไม่ใช่ตัววัตถุ ทานนี้เป็น
เหตุให้เกิดบุญ ไม่ใช่ตัวบุญ ท่านทั้งหลายฟังธรรมก็เหมือน
กัน การฟังธรรมเป็นบุญกิริยาวัตถุ อย่างท่านมาฟังผมพูด
ธรรมะให้ฟัง พูดหลักความจริง พูดเรื่องสังขาร เหตุให้เกิด
สังขารให้ฟัง เป็นธรรมะ ไม่ใช่พูดเรื่องตัวตนสัตว์บุคคล
ไม่ใช่พูดเรื่องใคร แต่พูดเรื่องธรรมะ ท่านได้ฟังธรรมะ เป็น
บุญใหม่ ต้องดูว่าบุญมันเกิดใหม่ บุญมันเกิด มันจึงเป็นบุญ
ถ้าบุญไม่เกิด มันไม่เป็นนะ เพราะว่าการฟังธรรมนี้เป็น
บุญกิริยาวัตถุ เป็นเหตุให้เกิดบุญ แต่ไม่ใช่ตัวบุญ

ฉะนั้น ต้องดูว่าบุญเกิดใหม่ บางท่านนั่งฟังธรรม หลับ
ไปแล้ว อย่างนี้ไม่ได้บุญ อย่างนี้สิ้นบุญ คือหลับ ฟังธรรม
ไปด้วย สิ้นบุญไปด้วย คือหลับนั่นเอง สิ้นบุญไปแล้ว บุญ

มันจะเกิดก็ต่อเมื่อคิดว่า เอาละ.. ให้เกียรติผู้พูดสักหน่อย ทำท่าตั้งใจฟัง แม้จะไม่ค่อยอยากฟัง อย่างนี้เป็นต้น ฟังโดยเคารพ คือให้เกียรติคนพูด อันนี้ได้บุญ แม้จะไม่ค่อยอยากฟัง แต่ก็ทำท่าซึ้งซึ้ง เหมือนจดเหมือนอะไร แต่จริงๆ วาดรูปโดราเอมอน เป็นการให้เกียรติผู้พูด อุตส่าห์เชิญมา เราก็ต้องให้เกียรติกัน บางเรื่องเราอาจจะไม่สนใจ แต่เราให้เกียรติคนที่เขามาเป็นแขกอย่างนี้เป็นต้น อันนี้ก็บุญ บุญ คือการเคารพ การให้เกียรติ

บางท่านอยากกลับบ้านแล้ว แต่ว่าอดทนสักหน่อย เพราะการจัดเป็นการเป็นงานมา ผู้จัดมีความลำบาก เราจะทำตามใจตัวเองก็ไม่ได้ ต้องทำให้มันเป็นการเป็นงาน ต้องมานั่งเก้าอี้ให้มันครบ เราลุกไปสักคนหนึ่ง คนจัดงานก็รู้สึกสั้นอยู่ว่าจะเป็นการเป็นงานให้ไหม ก็อดทนนั่งร่วมงานไป อันนี้ได้ขันธ์ ขันติก็เป็นบุญ บุญอื่นๆ ก็เหมือนกัน ได้

ปัญญา ได้ความรู้ ได้สติ ได้ข้อคิดอะไรก็ว่าไป ถ้าบุญเกิด
จึงเป็นบุญ ถ้าบุญไม่เกิด มันก็ไม่ใช่ เป็นเหตุให้เกิดบุญ แต่
ไม่ใช่ตัวบุญ เหมือนการให้ทานก็เช่นกัน เป็นเหตุให้เกิดบุญ
แต่ไม่ใช่บุญ เป็นเหตุ บางครั้งให้แล้วไม่เป็นบุญเลยก็ได้
บางครั้งให้แล้วเป็นบุญนิดหน่อย บางครั้งให้แล้วเป็นบุญ
เยอะมาก เพราะว่าเป็นแค่เหตุ ตัวบุญอันแท้จริงเกิดกับจิต
เหมือนท่านมาฟังธรรม การฟังธรรมจึงเป็นบุญกิริยาวัตถุ
ไม่ใช่บุญ เป็นเหตุให้เกิดบุญ แต่ไม่ใช่ตัวบุญ ตัวบุญนี้เกิด
กับจิต

อย่างที่ผมยกตัวอย่าง บางท่านมานั่งฟังแล้วกลับ
อย่างนี้ไม่ได้บุญ สิ้นบุญแล้ว บางท่านไม่ใช่สิ้นบุญอย่างเดียว
บาปด้วย โอ๊ย.. อาจารย์นี่มาพูด เมื่อไรจะไปซักที เครียด
อยู่ อย่างนี้บาปเลย **บาปเกิด มันก็ต้องบาป** เป็นอย่างนั้น
แหละ พอบาปเกิด จะบอกว่าไม่บาป ก็ไม่ได้ ตัวเองแล้ว

จะบอกว่าดีก็ไม่ใช่ เลวเกิดอยู่ บาบเกิดอยู่ก็ต้องว่าบาบ

ฉะนั้น คนดี คนบาบ เป็นคำสมมติ “ดี” เป็นสภาวะที่เกิดขึ้นกับจิต เรียกว่าบุญ “ไม่ดี” ก็เป็นสภาวะที่เกิดขึ้นกับจิต เรียกว่าบาบ ฉะนั้น ท่านทั้งหลายก็ไม่ได้เลวมากเท่าไรหรอก นานๆ เลวทีหนึ่ง เลวตอนความเลวเกิดขึ้นนั้นแหละ ตอนที่ไปค้าชาวบ้าน อย่างนั้นเลว แต่ไม่ได้เลวมาก นานๆ เลวที บางท่านหลายทีเกินไป ก็เลยสมมติเรียกว่า คนนี้คนเลว ดีก็เมื่อดีเกิด ดีเกิดมันจึงดี ทางพุทธเราพูดถึงเหตุปัจจัย จะเรียกว่าคนดี คนไม่ดี ต้องมีเหตุในการเรียก เหมือนเทวดาก็ต้องมีเหตุให้ไปเกิด ให้ได้เรียกว่าเทวดา ถ้าไม่มีเหตุก็ไม่เป็นเทวดา

๒.๒ การมีคุณธรรม

ต่อไปจะพูดถึงเหตุให้ไปเกิดเป็นเทวดาในแบบคุณธรรมบ้าง ใครที่มีคุณธรรมเหล่านี้ก็ถือว่าเป็นเทวดาแล้ว ถ้าต้องการไปเกิดเป็นเทวดาชั้นใดชั้นหนึ่ง ก็สามารถไปได้ทั้งนั้น เพราะการไปนี้ไปด้วยคุณธรรม ไปด้วยธรรมะ ไม่ใช่ช้อยากจะไปก็ไป ถ้ามีเหตุ จะไปห้ามก็ไม่ได้ ถ้าท่านมีคุณธรรมต่างๆ เหล่านี้อยู่ ก็ถือว่าเป็นเทวดาในแง่มีคุณธรรม เมื่อมีคุณธรรมของเทวดาอย่างนี้แล้ว ถ้าต้องการไปเกิดเป็นเทวดาชั้นไหนก็แค่ตั้งใจไป อธิษฐานไปก็ได้ไปแล้ว เพราะว่ามีคุณสมบัติพร้อมอยู่ คุณสมบัติ ๕ ประการนี้ ท่านเรียกว่าคุณสมบัติของคนดี คุณสมบัติของผู้ที่เป็นเทวดา ท่านไหนมี ถ้าท่านต้องการไปเป็นเทวดาชั้นไหน ย่อมได้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ เป็นเหตุอันหนึ่งที่ทำให้ไปเกิดเป็นเทวดา เพราะมีคุณธรรมของเทวดาครบ

ในมัชฌิมนิกาย อุปริปัณณาสก์ สังขารูปัตตติสูตร
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๔ ข้อ ๑๖๓ พระพุทธเจ้าตรัสว่า

ภิกษุเป็นผู้ประกอบด้วยศรัทธา ประกอบด้วยศีล
ประกอบด้วยสุตะ ประกอบด้วยจาคะ ประกอบด้วยปัญญา
ภิกษุนั้นได้ฟังว่าเทพชั้นจาตุมหาราชมีอายุยืน มีผิวพรรณ
ผ่องใส มีความสุขมาก ภิกษุนั้นมีความปรารถนาอย่างนี้ว่า
โอหนอ หลังจากตายแล้ว เราพึงเข้าถึงความเป็นผู้อยู่ร่วม
กับเทพชั้นจาตุมหาราช เธอตั้งจิตนั้น อธิษฐานจิตนั้น
เจริญจิตนั้น สังขารและวิหารธรรมเหล่านั้นอันเธอเจริญ
ทำให้มากแล้วอย่างนี้ ย่อมเป็นไปเพื่อความเกิดขึ้นในเทพ
ชั้นจาตุมหาราชนั้น ภิกษุทั้งหลาย มรรคนี้ ปฏิปทานี้เป็น
ไปเพื่อความเกิดขึ้นในเทพชั้นจาตุมหาราชนั้น

นี่พูดถึงคุณธรรมที่ทำให้เป็นเทพครบเลย คือ ๕ อย่าง ถ้าอยากไปเกิดชั้นไหนก็แค่ตั้งจิตอธิษฐาน ปรารถนาเอา พวกเราก็ปรารถนากันอยู่ ปรารถนาสุข ปรารถนาโน่น ปรารถนานี้ แต่ว่ามีแต่พวกขี้ขอ ไม่มีศรัทธา ไม่มีศีลเป็นต้น คุณธรรมไม่มี พอคุณธรรมไม่มี ปรารถนามันก็ไม่ได้ ถ้า คุณธรรมมีครบ ต้องการความสุขระดับไหน จนกระทั่ง ต้องการจะเป็นอริยเจ้า ก็ยังทำได้ อยู่ที่ความตั้งใจ แต่ ต้องมีคุณธรรมเป็นพื้นฐานหลักอยู่ คุณธรรมพื้นฐานหลัก มีอยู่ ๕ อย่างด้วยกัน

ท่านทั้งหลายที่ตอนนี้ถูกสมมติว่าเป็นคนดี ก็ลองดู คุณสมบัติที่เป็นเทวดาจริงๆ อันนี้พูดในแบบคุณสมบัติ ตัว ธรรมะจริงๆ ถ้าใครมีครบถ้วน ต้องการไปเกิดสวรรค์ชั้น ไหนก็ได้ ขอเอาเลย พุดง่ายๆ ต้องการมีสุขเท่าไรก็ได้ ขอ เอาเลย แต่ต้องมี ๕ อันนี้ ไปเกิดชั้นไหนก็ได้ ดังตัวอย่าง

ที่ยกมานี้ ท่านต้องการไปเกิดบนสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชา
ก็ไปได้ ชั้นดาวดึงส์ ก็ไปได้ ชั้นยามา ชั้นดุสิต ชั้นนิมมานรดี
ชั้นปรนิมมิตวสวดี หรือว่าไม่ต้องการจะเกิดอีกแล้ว ต้องการ
ประพบัติพรหมจรรย์ ต้องการเป็นอรหันต์ ก็ทำได้ ถ้ามี
คุณสมบัติ ๕ ประการเหล่านี้เป็นพื้นฐาน

คุณสมบัติ ๕ ประการนั้นก็ มี ข้อที่ ๑ ศรัทธา คือ
ความเชื่อมั่นปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ทางพุทธเรา
เป็นศาสนาแห่งปัญญา แต่คุณธรรมเริ่มต้น จะเริ่มด้วย
ศรัทธา ให้ดำเนินชีวิตด้วยปัญญา แต่เนื่องจากไม่มีปัญญา
เป็นของตน ต้องอาศัยปัญญาของพระพุทธเจ้า ศรัทธาทาง
พุทธจึงหมายถึงความเชื่อมั่นปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า
ในเมืองไทยเราเอามาแตกแขนงเยอะจนสับสนไปก็มี เช่น
ว่า เชื่อกรรม เชื่อผลของกรรม เชื่อทำดีได้ดี เชื่อทำชั่วได้
ชั่ว แท้ที่จริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ไม่ใช่ศรัทธา แต่เป็น

ปัญญา ความรู้ สวรรค์มี นรกมี บางคนก็เอามาเป็นความเชื่อ
เชื่อใหม่ว่าสวรรค์มีจริง เขาก็ว่าไป สวรรค์มีหรือสวรรค์ไม่มี
นี่เป็นความรู้ นรกมีนี่เป็นความรู้ เป็นปัญญา ไม่ใช่ศรัทธา
พระพุทธเจ้าของเราไม่มีปัญญาตรัสรู้ รู้แจ้งแทงตลอดแล้ว
ก็เอามาบอก บอกว่าเทวดามีจริง เราก็เชื่อปัญญาของ
พระพุทธเจ้าว่าเทวดามีจริง

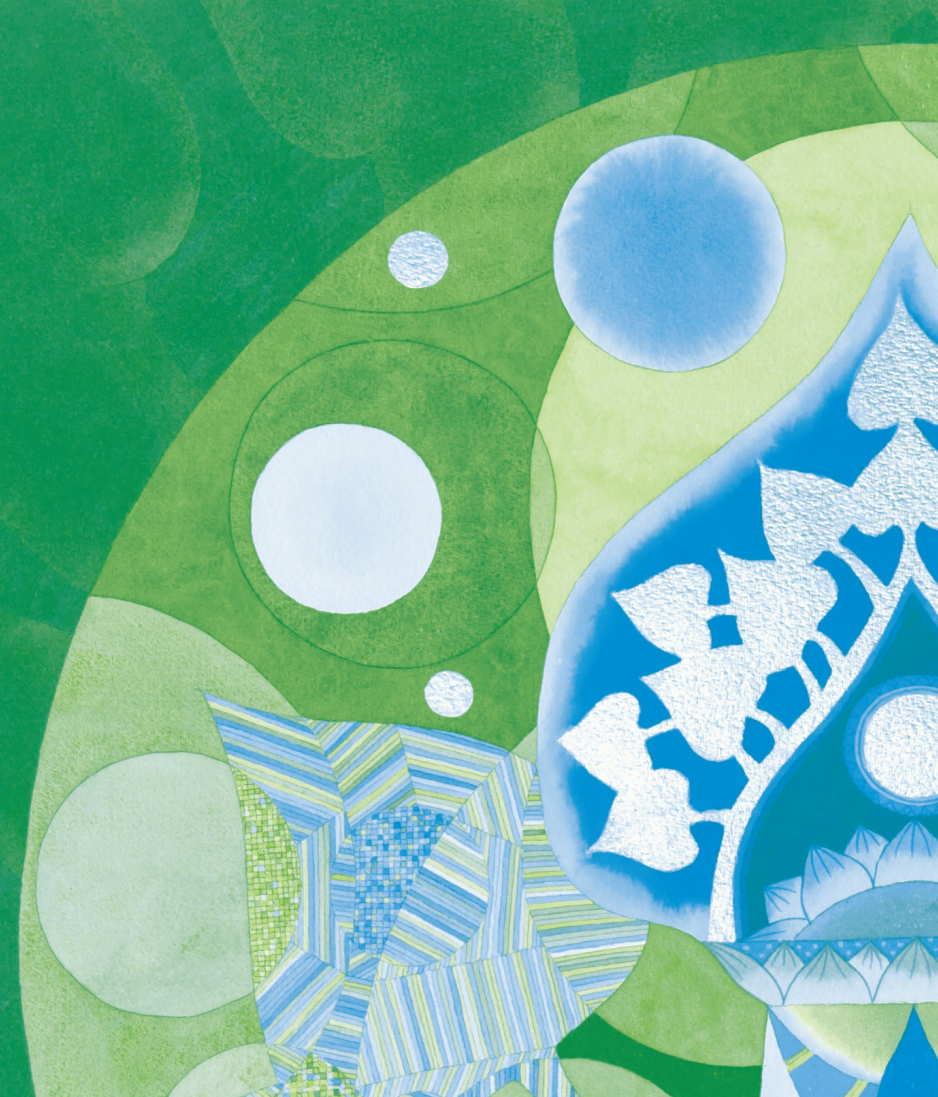
พระองค์ตรัสว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ที่คนเขาได้
รับสุขอย่างนี้อยู่เพราะเคยทำอย่างนี้ๆ มา ทำดีได้ดี ทำชั่ว
ได้ชั่ว อันนี้เป็นปัญญา เราไม่มีปัญญาเป็นของตนเอง เรา
เห็นคนนี้ได้ดี แต่เห็นเขาทำชั่ว เรางงอยู่ เราไม่รู้ ตาเรามี
จำกัด ทีนี้ พระพุทธเจ้าทรงมีปัญญาไม่จำกัด มองทะลุไปที่
เขาได้ความสุขอยู่นี้เพราะความดีแต่ก่อนโน้น ตอนนี้นำชั่ว
แต่ชั่วยังไม่ให้ผล พระองค์ตรัสบอก สุขนี้ต้องได้มาเพราะ
บุญ ทุกข์จึงเป็นผลของบาป ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว นี่เป็น

ปัญญา แต่ไม่ใช่ปัญญาของเรา เป็นปัญญาของพระพุทธเจ้า
พระองค์ตรัสรู้แล้วทรงนำมาบอก เราก็อเชื่อ

ความเชื่อนี้ คือเชื่อปัญญา สรุปลือใช้ชีวิตด้วยปัญญา
นั่นเอง แต่เบื้องต้นไม่ได้ใช้ปัญญาของตนเอง ใช้ปัญญา
ของพระพุทธเจ้าแทน อย่างนี้เรียกว่าศรัทธา เมืองไทยเรา
ก็เลยสับสนหน่อย ไปแจกศรัทธาออกมาเยอะ เช่น เชื่อ
บาป เชื่อบุญ ความจริง บาปบุญ นี้ไม่ใช่ศรัทธา บาปบุญนี้
เป็นเรื่องปัญญา เป็นเรื่องความจริง เหมือนกับโลกมันกลม
นี่ เชื่อว่าโลกกลม โลกแบน มันไม่เกี่ยวกับความเชื่อ มัน
เกี่ยวกับความจริง โลกมันกลม มันก็กลมมาตั้งแต่เชื่อว่าแบน
โน่นแหละ ดังนั้น ความเชื่อมันไม่เกี่ยว ทีนี้ พระพุทธเจ้า
ตรัสรู้ว่โลกมันกลมนะ เราก็อเชื่อปัญญาตรัสรู้ว่โลกมันกลม
ทำนองนี้ โลกมันก็กลมมาแต่ไหนแต่ไร กลมมาตั้งแต่คน
เชื่อว่าแบนโน่นแหละ คนพูดมาทั้งโลกว่ามันแบน มันก็ยังไม่

กลมอยู่ ตอนนี้อมาพูดว่ามันกลม มันก็ยังคงกลมอยู่ มันก็เป็น
ของมันอย่างนั้น ความเชื่อปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า
อันนี้คือศรัทธา

ข้อที่ ๒ **ศีล** ความสำรวมกายวาจา เบื้องต้นสำหรับ
พวกเราทั้งหลายก็ศีล ๕ สิกขาบท ๕ นี้แหละ งดเว้นจาก
การฆ่าสัตว์ งดเว้นลักทรัพย์ งดเว้นประพฤติดิฉิดในกาม
งดเว้นพูดโกหก งดเว้นดื่มสุราเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่งความ
ประมาท นี้เรียกว่าศีล ศีลวัดกันที่การงดเว้น ตอนนีท่าน
ทั้งหลายยังไม่มีเหตุการณ์ ต้องดูว่ามีเหตุการณ์แล้ว งดใหม่
มีเหตุให้ฆ่าแล้ว ฆ่าใหม่ มีเหตุให้ฆ่าแล้วงดได้ อันนี้เรียกว่า
คนมีศีล วัดกันที่การงด การไม่ทำ ตั้งใจงดเว้น ต้องมีปัญญา
รู้จักว่า ศีลเป็นเรื่องดี เป็นเหตุที่ดี เป็นบุญ เป็นกุศล การ
ทุศีล การผิดศีลไม่ดี ทำผิดศีลนั้น ไม่จำเป็น ต้องงดเว้น

การเกิดเป็นมนุษย์ก็ด้วยคุณของศีล ถ้าไม่มีศีลก็ตก
อบายไป ท่านทั้งหลายที่เป็นคนอยู่ อย่าลืมนั่งศีลให้ดีๆ
อย่างน้อยต้องครบ ๕ ข้อ ก่อนนอนอย่าลืมตรวจสอบดู
ขาดไปสักข้อไหม้ ถ้าขาดไปก็ต้องสมาทานใหม่ ให้เป็นคน
มีศีลครบถ้วน ถ้านอนอย่างศีลไม่ครบ บางทีตื่นมาอีกที
ไปอยู่ในห้องควายเสียแล้ว อย่างนี้มันไม่คุ้มกัน ต้องระวัง
เวลาเรานอนหลับไปนี้ ไม่รู้ว่าจะได้ตื่นลืมตาขึ้นมาหรือเปล่า
ตอนนี้ยังดีที่กรรมเก่ารักษาไว้ กินผลบุญเก่าอยู่ ต้องดูแลดูใหม่
ดูศีล มีศีลให้ครบ หากขาดก็ต้องสมาทานเอาใหม่ รักษาไว้
ต้องสำรวมระมัดระวัง มีหิริโอตตปปะ อันนี้คุณธรรมข้อที่
สอง คุณธรรมของคนดี คุณธรรมของเทวดานั้นแหละ ถ้า
ใครมีคุณสมบัติ มีธรรมะเหล่านี้แล้ว ปราบปรามไปเกิดที่ใด
ที่หนึ่ง หรือปราบปรามความสุขก็เป็นไปได้ ถ้ามีคุณธรรม
เหล่านี้ ความสุขนี้ต้องการขนาดไหนก็ได้

ข้อที่ ๓ **สุตะ** ประกอบด้วยสุตะ คือการฟังคำสอนของพระพุทธเจ้า ฟังแล้วทรงจำไว้ได้ ท่องให้คล่องปากขึ้นใจ แห่งตลอดด้วยดีด้วยทิวฏฐิ อย่างที่พวกเราทั้งหลายพากันสวดมนต์ สวดพระสูตร และเอามาพิจารณา อันนี้เรียกว่าสุตะ ธรรมะที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศเอาไว้ นั้น เป็นธรรมอันงามในเบื้องต้น ในท่ามกลางและในที่สุดถึงพร้อมด้วยอรรถะและพยัญชนะ ประกาศพรหมจรรย์ บริสุทธิ บริบูรณ์โดยครบถ้วน เราก็เอามาเรียน ส่วนจะเรียนได้มากได้น้อยนั้นอีกเรื่องหนึ่ง เรียนแล้วก็จำไว้ จำไว้แล้วก็เอามาท่อง มาพิจารณาดู

ข้อที่ ๔ **จาคะ** คือจิตใจที่เสียสละ จิตใจเปิดกว้าง ไม่มีมลทินคือความตระหนี่ ถ้ามีความตระหนี่ มีความหวงแหนของตนเอง ความทุกข์จะมาก เป็นลักษณะจิตที่ไม่พร้อมสำหรับคุณงามความดี ที่พวกเราทำไม่ดีต่างๆ นี้

เพราะมีความหวงแหนของตน พอหวงแหนของตน ก็ต้องรักษาของตน พอรักษาของตนก็ต้องมีการกระทบกระทั่งผู้อื่น จนกระทั่งมีการทำทุจริต มีการฆ่าสัตว์ อย่างปลวกขึ้นบ้าน ก็จะคิดฆ่าปลวกแล้ว เพราะรักษาบ้านของตน

การพูดตำคนอื่นก็ดี โโกหกก็ดี ก็เพราะรักษา หวงแหนสมบัติของตน หวงแหนหน้าของตน อย่างนั้นอันตราย ฉะนั้น ถ้าอยากเป็นคนดี ต้องเป็นคนใจกว้าง สามารถทนได้เมื่อคนอื่นเขาดี เขาสูงกว่าตน ก็ยินดีกับเขา บางคนแค่เห็นคนอื่นเขาเกินหน้าเกินตา ก็เคียด ทนไม่ได้ ทั้งๆ ที่ไม่เกี่ยวกับเขาเลย ทุกข์จะตายแล้ว บางทีจะตกอบาย เพราะไปแข่งเขาแล้ว อย่างนี้ก็มี ลำบากมาก จากะนั้นจึงเป็นคุณสมบัติสำคัญประการหนึ่ง การปล่อยการวาง การรู้จักสิ่งต่างๆ ที่เกิดจากเหตุ รู้จักยินดีเมื่อคนอื่นเขาได้ดี ไม่มีความตระหนี่ ไม่หวงแหน เพราะสิ่งต่างๆ มันไม่ใช่

ของเรา

ข้อที่ ๕ ปัญญา รู้ความจริง มีความรู้ถึงความเกิด ความดับ รู้ถึงความไม่แน่ไม่นอน ความเจริญความเสื่อม เจริญก็เจริญเพราะเหตุ หมดเหตุมันก็เสื่อม นี่คือปัญญา ที่เข้าถึงความเกิดความดับ

ผู้ที่มีคุณสมบัติ ๕ ประการนี้ครบถ้วน เบื้องต้นก็คือ พระโสดาบัน พระโสดาบันจะมีคุณสมบัติ ๕ ประการนี้ ครบเลย ฉะนั้น พระโสดาบันนี้ท่านต้องการเกิดสวรรค์ชั้น ไหนก็ได้ เลือกเอาเลย ท่านไหนที่เคยศึกษาประวัติพระ อริยสาวก พระโสดาบัน ไปเกิดที่นั่นบ้าง ที่นี้บ้าง หลากหลาย อย่างพระเจ้าพิมพิสารไปเกิดชั้นจาตุมหาราช ท่านอนาถ บิณฑิกเศรษฐีไปเกิดชั้นดุสิต นางวิสาขาไปเกิดชั้นนิมมานรดี เป็นต้น ท่านเหล่านี้ที่พูดชื่อมา ล้วนเป็นพระโสดาบัน แต่ เกิดในที่ต่างกัน เนื่องจากท่านมีคุณสมบัติครบก็เลือกได้

หมด ตามต้องการ คุณสมบัติ ๕ ประการนี้ พระโสดาบัน มีครบ ปุถุชนอย่างพวกเราทั้งหลายก็มีมากบ้างน้อยบ้าง ต่างกันไป ถ้ามีน้อย โอกาสที่จะได้ความสุขก็น้อยลง โอกาสจะไปเกิดชั้นโน้นชั้นนี้ก็น้อยลง แต่ถ้ามีเยอะ โอกาส สำเร็จก็มาก

ท่านทั้งหลายลองพิจารณาดู คุณสมบัติของคนดี คุณสมบัติของผู้ที่จะเจริญก้าวหน้า หรือสมมติเรียกว่าเทวดา ผู้ที่ประกอบด้วยคุณสมบัติ ๕ ประการนี้ ต้องการจะไป เกิดที่ใดที่หนึ่งก็ยอมได้ตามที่ต้องการ ไม่ต้องพูดถึงความสุขแล้ว ขนาดต้องการไปเกิดที่ใดที่หนึ่งยังทำได้เลย ความ สุขนี้ สบายเลย

พวกเราต้องการความสุขเหมือนกัน แต่คุณสมบัตินี้ เหล่านี้ไม่ค่อยมี ยังเป็นคนชั่วอยู่ ยังด่าชาวบ้านอยู่ ไปขอ

หลวงพ่อบอกขอให้มีความสุข ปากที่ดำชาวบ้าน กับปากที่ขونی อันเดียวกันเลย เลยมั่วๆ อยู่ ถ้าปากนั้นเป็นปากคนมีศีล ได้สวดสรรเสริญพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณอยู่เสมอ อย่างนี้ค่อยพ้อขอได้หน่อย ยังทำชั่วอยู่เลยแล้วไปขอ ก็ไม่ได้ผล พวกเราโดยทั่วไป ทำบุญแล้วก็เหมือนทำบุญไม่ขึ้น ที่เป็นอย่างนั้นเพราะไม่มีคุณธรรมรองรับอยู่ ไม่เชื่อปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ไม่มุ่งมาที่เหตุที่ผล ไม่มุ่งมาที่กรรม ความดีไม่ทำ แต่อยากจะได้ความสุข วันๆ ใช้ชีวิตที่ไม่ถูกต้อง ผิดศีลอยู่ ไม่งดเว้น แล้วอยากจะมีสุข ขอแล้วก็ไม่ได้ ที่ขอแล้วไม่ได้ก็เพราะไม่มีเหตุนั่นเอง ถ้ามีเหตุแล้วขอได้

ดังนั้น หากท่านต้องการขอ ก็จงขอ แต่ให้รู้เหตุ ให้ทำเหตุ อย่างในพระสูตรนี้กล่าวถึงการอธิษฐาน ตั้งใจ แต่ต้องมีเหตุ พระพุทธเจ้าตรัสว่า ภิกษุเป็นผู้ประกอบด้วยศรัทธา ประกอบด้วยศีล ประกอบด้วยสุตะ ประกอบด้วยจาคะ

ประกอบด้วยปัญญา ภิกษุ นั้นได้ฟังว่า เทพชั้นจาตุมหาราช มีอายุยืน อันนี้เป็นข้อดีของเทพเขา มีผิวพรรณผ่องใส มีความสุขมาก เป็นข้อดี เลิศกว่าพวกมนุษย์เรา สามอย่างนี้แหละ คืออายุยืน ผิวพรรณผ่องใส มีความสุขมากกว่า อยากจะไปเกิดชั้นนั้น ภิกษุ นั้นมีความปรารถนาอย่างนี้ว่า โอหนอ หลังจากตายแล้ว เราพึงเข้าถึงความเป็นผู้อยู่ร่วมกับเทพชั้นจาตุมหาราช **เธอดั้งจิตนั้น อธิษฐานจิตนั้น เจริญจิตนั้น** สังขารและวิหารธรรมเหล่านั้น อันเธอเจริญทำให้มากแล้วอย่างนี้ เป็นไปเพื่อความเกิดขึ้นในเทพจาตุมหาราชนั้นได้ ภิกษุ ทั้งหลาย มรรคนี้ ปฏิปทานี้ เป็นไปเพื่อความเกิดขึ้นในเทพชั้นจาตุมหาราชนั้น ถ้าต้องการจะไปเกิดในเทพชั้นอื่นก็ได้ ตามที่ต้องการ ไม่ต้องพูดถึงความสุขหรือสมบัติอะไรต่อมิอะไรต่างๆ

ขอให้เป็นคนมีคุณธรรม มีคุณสมบัติ ๕ ประการนี้ ประการที่หนึ่ง คือ มีศรัทธา เชื่อปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า เมื่อเชื่อก็เชื่อว่าได้ทรัพย์แล้ว พระพุทธเจ้าตรัสบอกไว้หมด เหตุปัจจัยต่างๆ เราอยากได้อะไร ก็ไปทำเหตุเอาสบายเลย อย่างนี้ก็ ได้ทรัพย์แล้ว ส่วนจะขยันเอามากหรือน้อย นี่เรื่องของเรา อย่างน้อยเราทุกคนคงจะไม่อยากตกอบาย ไม่อยากเป็นทุกข์ แม้ยังอยากเกิดอีก ก็อยากจะเกิดในสุคติโลกสวรรค์ จึงต้องเป็นผู้มีศีล ห้ามขาดศีล ต้องเป็นคนรักศีล

พวกเราที่ นั่งๆ อยู่นี้ ได้มีที่ทำมาหากิน ได้นั่งสบาย ไม่มีคนไล่เราหนีไปไหน เพราะกรรมเก๋ารักษาไว้ทั้งนั้น มันงักอดอกกันสบายอยู่ แอร์เย็นสบาย ไม่มีใครไล่เราหนี เขาเชิญมา นี่เป็นเพราะบุญเก่า ไม่ใช่เราดีเด่นอะไรนักหนาหรอก ไม่ใช่เราเป็นผู้มีเกียรติอะไรมาก ที่เป็นอยู่อย่างนี้

เพราะกรรมเก๋ารักษาไว้ ถ้าไปเกิดอบาย เพราะผลของการ
ทุศีล ผลของสิ่งที่ไม่ดี มีแต่คนโล่หนี เช่น สุนัขมานอนอยู่
ที่นี่ เขาจะอย่างไร เขาโล่มันหนี ทำไมต่างกันล่ะ คน
ทำไมเขาให้นั่ง หมาทำไมเขาโล่หนี นี่เป็นเรื่องของกรรม
เป็นเรื่องของผลของกรรม

เราอุตส่าห์ทำมาหากิน ก็ได้เงิน ได้บ้าน เอาเงินไป
ซื้อบ้าน คิดว่าเป็นบ้านของเรา ก็เป็นบ้านของเราแม้จะ
ชั่วคราวก็ตาม แต่พวกมด พวกแมลง พวกจิ้งจกตุ๊กแก
ต่างๆ ก็คิดว่ำนั่นเป็นบ้านของมันเหมือนกัน แต่ดูเหมือน
มันไม่มีสิทธิ์อยู่เลย เพราะเรานี้เกิดในสุคติโลกสวรรค์ **ศีล**
เป็นตัวรักษาไว้ให้ ส่วนสัตว์นั้นไม่ได้เกิดในสุคติโลกสวรรค์
เป็นอบายภูมิ ทั้งๆ ที่นกก็คิดว่าต้นไม้เป็นบ้านของมัน
อุตส่าห์หุ้มเทรียวแรงมาทำรัง ไม่ใช่ทำง่าย ๆ นะ คนเรา
ไปเขย่าหน้อยเดียว ก็หนีไปแล้ว พอเราบอกว่ำนี่เป็นต้นไม้

ของเรา ก็ยังเป็นของเราอยู่ แม้จะเป็นของเราไม่นานก็ตาม
ยังเอาไปใช้ประโยชน์ได้ ส่วนนกนี้ อดสำห้มาทำรังตั้งนาน
บางครั้งมาไขไข่ ถ้าคนมาไล่ ต้องหนีไป ย้ายบ้าน ย้ายถิ่นไป
ต้องระเหเร่ร่อนไป ทำไมเป็นอย่างนั้น ทั้งๆ ที่มันก็คิดว่า
เป็นบ้านของมันเหมือนกัน ต่างกันที่ศีลนี่เอง

ดังนั้น ศีลนี้มีคุณค่ามาก มนุษย์เรานี้มีที่ทำมาหากิน
เยอะแยะทุกวันนี้ ก็เพราะกรรมรักษาไว้ บางคนเขาไม่รู้
เรื่องนี้ คิดว่า ที่ดิฉันมีอยู่มีกินทุกวันนี้ เพราะขยัน เก่ง มี
ความสามารถ เลยได้มา เขาว่าอย่างนี้ อย่างนี้ไม่รู้เบื้องหลัง
ที่เรามีอยู่มีกินทุกวันนี้ไปทำงาน แล้วได้เงิน ได้ทรัพย์สมบัติ
อะไรทุกอย่างนี้ เพราะศีลรักษาไว้ทั้งนั้น ถ้าศีลไม่รักษาไว้
เป็นอย่างไร ไปทำงาน ได้เงิน ซื้อสิ่งของมาเยอะแยะ หายใจ
เข้าไม่หายใจออก ตายแล้ว จะได้อะไรไหม ไม่ได้ทั้งนั้นแหละ
ลมหายใจเข้าออกนี่ เป็นผลของกรรมเก่า ท่านทั้งหลาย

นั่งอยู่นี้ได้ เพราะยังมีลมหายใจอยู่ เป็นอย่างนี้แหละ
ศีลนี้มีคุณค่าเยอะอย่างนี้

คนที่มีสายตาจำกัดนี้ มองไม่เห็น จึงต้องอาศัยเชื่อ
ปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า พอเชื่อปัญญาตรัสรู้ก็ง่ายแล้ว
ศีลนี้เป็นพื้นฐานแล้ว ทำให้ไม่ตกอบาย เป็นคนที่ระมัดระวัง
รู้จักสิ่งที่เป็นของๆ ตนจริงๆ คือกรรม กรรมเบื้องต้นที่รักษา
เราไว้ให้เป็นมนุษย์คือศีล ตอนนี้อย่างท่านเป็นมนุษย์ เป็นคน
ชาติต่อไปจะเป็นคนอีกไหม ก็ดูที่ศีลนี้แหละ ถ้าใครศีลไม่
ครบ ไม่รับศีล ไม่มีหิริโอตฺตปปะ ตอนนี้อย่างกรรมเกำรักษาไว้
เฉยๆ พอหมดก็หมดกัน ต้องระวัง ต้องมีศีล มีหิริโอตฺตปปะ
มีศรัทธาก็กายแล้ว ได้ทรัพย์คือศีลเป็นต้น

เราทั้งหลายจึงเป็นผู้มีเจ้าของ และมีของๆ ตนเรียบร้อย
แล้ว คือกรรม พระพุทธเจ้าทรงให้พิจารณาอยู่เสมอ เรานั้น
มีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทของกรรม มีกรรมเป็น

กำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เรา
ทำกรรมอันใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เราก็จะเป็นทายาท
ของกรรมนั้น ท่านทั้งหลายมาเกิดนี้ มีเจ้าของแล้วนะ อย่า
ไปยกตัวเองให้ใคร บางคนไปยกตัวเองให้สามี ถูกเตะแทบ
ทุกวัน ก็ยังยกตัวเองให้เขาอยู่ เราไม่ได้มีสามีเป็นเจ้าของ
เรามีกรรมเก่าเป็นเจ้าของ กรรมเก่าเป็นผู้ประมวลผลมา
ให้เราได้พ่อคนนี้ ได้แม่คนนี้ อย่าเอาชีวิตเราไปฝากไว้กับ
คนอื่น

แม่พ่อแม่เราก็ตาม เรานับถือ แต่บางที่ท่านไม่มี
ความรู้ ท่านไม่ใช่เจ้าของเรา เจ้าของเราคือกรรมเก่า ต้อง
ระมัดระวังดี ๆ และเราก็มีของ ๆ เราแล้ว เรามีเจ้าของคือ
กรรมเก่า และมีของ ๆ เราคือกรรมใหม่ ของ ๆ เรานี้ ไม่ใช่
ที่ดิน ไม่ใช่ทรัพย์สิน ไม่ใช่สามี ไม่ใช่ลูก ลูกอยู่ในท้องเรา
ตั้งเก้าเดือน น่าจะเป็นของเรานะ เป็นไหม ไม่เป็น เขามา

ตามกรรม แล้วไปตามกรรม เรามีของๆ เราคือกรรม จึง
ต้องระมัดระวัง

บางคนว่า โอ..เก้าอี้นี้ ตำแหน่งนี้ เป็นของๆ เรา
รักษาแทบล้มแทบตาย เดียวก็เป็นผีเฝ้าเก้าอี้หอรอก ยังไม่รู้
เรื่อง ต้องระมัดระวัง เรามีเจ้าของแล้วคือกรรมเก่า ต้อง
ขอบคุณของเก่า ที่ทำให้เรามีชีวิต พอมียู่มีกินอยู่ทุกวันนี้
รู้จักขอบคุณสี่ล รู้จักเห็นคุณค่า และรู้จักของๆ ตนคือ
กรรมใหม่ ส่วนสิ่งอื่นก็เป็นของชั่วคราว เป็นของใช้ แต่
ไม่ใช่ของเรา พระพุทธเจ้าทรงให้พิจารณาบ่อยๆ เรามี
ความแก่เป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความแก่ไปได้ เรามี
ความเจ็บป่วยเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความเจ็บป่วยไป
ได้ เรามีความตายเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความตายไปได้
เราจะต้องพลัดพรากจากสิ่งที่รักที่พอใจทุกอย่างไป
ร่างกายและสิ่งของ มันเป็นอย่างนี้ มันไม่ใช่ของเราจริง

ส่วนที่เป็นของๆ เราคือกรรม เรามีกรรมเป็นของๆ ตน เป็น
ทายาทของกรรม

ท่านทั้งหลายที่นั่งอยู่ที่นี่ ไม่ใช่ทายาททอสุร เป็นทายาท
ของกรรม บางคนก็เป็นทายาทของคนโน้นคนนี้ ตระกูล
โน้นตระกูลนี้ ใหญ่โตเหลือเกิน มีความสำคัญตัวผิดๆ ไป
ฝากชีวิตไว้กับลมปากของชาวบ้าน ทั้งๆ ที่ตัวเองเกิดมานี้
เพราะกรรม และกรรมรักษาไว้ ยังเอาดีเอาชั่วไปฝากไว้กับ
ชาวบ้านเขา เขาตำว่า เธอเลวเหลือเกิน ก็จะเลวตามคำพูด
เขา เขาชมว่าเธอดีเหลือเกิน ก็จะนึกว่าดีตามคำพูดเขาอยู่
อย่างนั้นแหละ มันไม่ใช่อย่างนั้น ต้องดูที่กรรม เขาชมว่า
เราดีเหลือเกิน เราต้องมาดูก่อนว่าเราทำกรรมดีไหม ถ้าเรา
ยังเลวอยู่ หากเขามาชมว่าดีเหลือเกิน ก็อย่าไปรับมา เขา
พูดผิด หรือเป็นความปรารถนาดีของเขา

เขาตำเราว่า แก่เลวเหลือเกิน เราก็อยาไปเอาเลวมา ต้องดูก่อนว่าเราเลวอะไรบ้าง ฆ่าสัตว์ไหม ลักทรัพย์ไหม ประพฤติผิดในกามไหม พุดโกหกไหม ดื่มสุราเมรัยไหม ดูอย่างนี้ ถ้าเราไม่ได้ทำผิด เป็นคนมีศีล ก็ไม่เป็นไรหรอก เขาเข้าใจผิด หรือเขาไม่รู้ ดีหรือไม่ดี ต้องให้ชัด นี่พูดถึงตัว เหตุที่เป็นคุณสมบัติที่ทำให้เป็นคนดี หรือเป็นเทวดานี้ ถ้ามี ก็เป็นคนดี ไม่ต้องรอคนชมว่าดีจึงดีนะ

ผู้ประกอบด้วยศรัทธา ศีล สุตระ จาคะ ปัญญา หากต้องการไปเกิดบนสวรรค์ชั้นไหน ก็ตั้งใจอธิษฐานเอาได้ จนกระทั่งเบื่อหน่ายโลกนี้แล้ว เกิดที่ไรก็ทุกข์ทุกที เหนื่อยทุกที ลำบากทุกคราวทีเดียว ต้องการปฏิบัติเพื่อพ้นทุกข์ ก็ยังทำได้ ถ้ามีธรรมะเหล่านี้เป็นพื้นฐานแล้ว ก็สะดวกเหมือนคนมีพื้นฐานอยู่ ตัวคุณธรรมนี้จึงสำคัญมาก

๓. สุกติของเทวดา

ต่อไปจะพูดถึงสุคติของเทวดา ผมได้พูดถึงเทวดา และพูดถึงเหตุให้ไปเกิดเป็นเทวดาแล้ว หลังจากเทวดาไปเกิดแล้ว ก็ต้องตายเหมือนกัน สุกติของเทวดาเป็นอย่างไร หลังจากเทวดาตาย ที่ไหนที่เหล่าเทวดาต้องการไปเกิด อยากรู้ไปเกิดกันที่ไหน เขาอวยพรกันให้ไปเกิดที่นั่นที่นี่ เขาวางกันอย่างไร อย่างพวกเราชาวมนุษย์นี้ บางทีอยากจะไปเกิดเป็นเทวดากัน นี่ก็ว่าเทวดาเป็นสุคติของมนุษย์ ตอนนั้นมาพูดถึงเทวดาบ้าง หลังจากเกิดแล้ว ตอนจะตาย เป็นอย่างไร เขาอวยพรกันว่าอย่างไร ที่ไหนที่เขาขอให้ไปเกิด

ในขุททกนิกาย อิติวุตตกะ ปัญจบุพพนิมิตสูตร พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ ข้อ ๘๓ พระพุทธเจ้าตรัสว่า

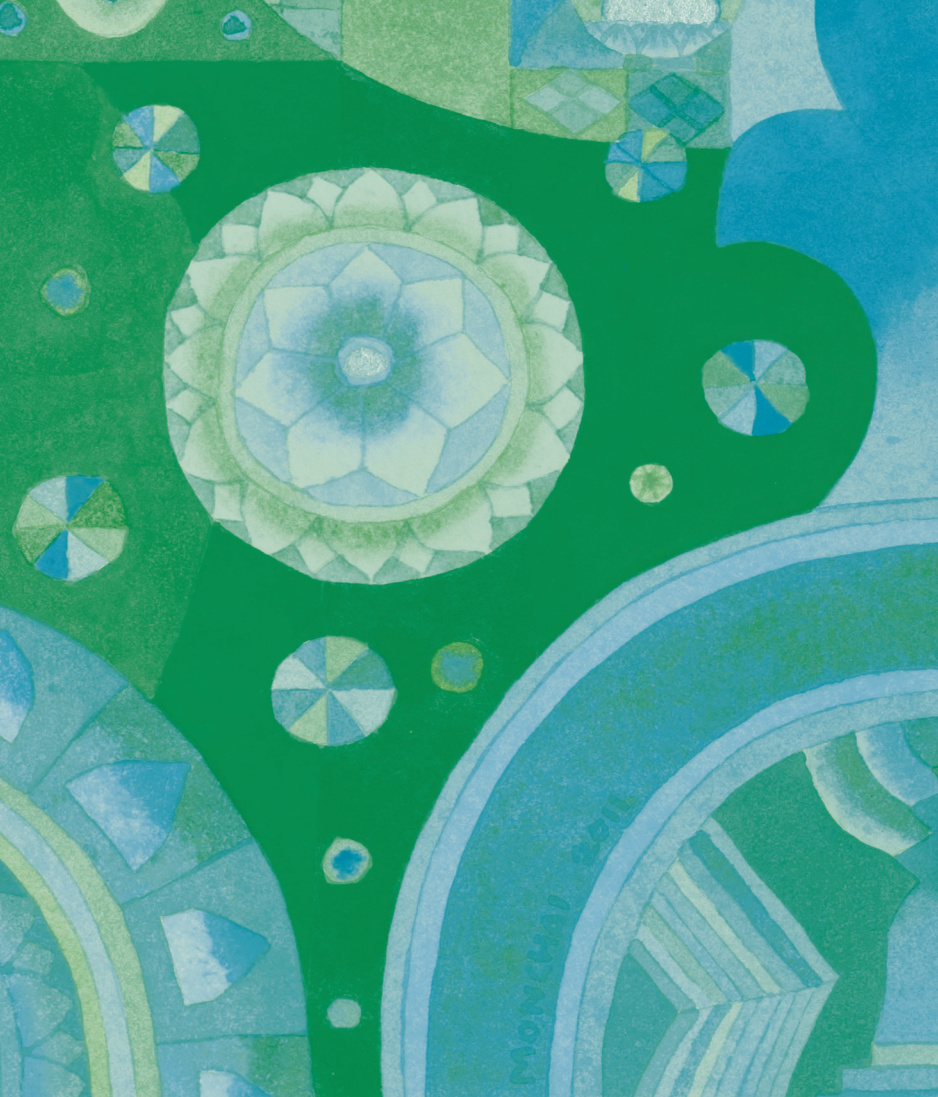
ภิกษุทั้งหลาย ในเวลาที่เทพบุตรจะจตุติจากหมู่เทพ
ย่อมปรากฏบุพพนิมิต ๕ ประการ คือ (๑) ดอกไม้ที่ประดับ
เหยี่ยวแห่ง (๒) พัสตราภรณ์ที่สวมใส่หมองจางลง (๓) เหยื่อ
ไหลออกจากรักแร้ (๔) ผิวพรรณเศร้าหมองปรากฏที่กาย
(๕) เทพบุตรนั้นจะหมดความยินดีในทิพยสมบัติของตน

นี้พูดถึงกรณีที่เกิดเป็นเวทดาแล้ว ท่านทั้งหลายก็
จำไว้เพื่อได้มีโอกาสไปเกิดบ้าง ชั้นใดชั้นหนึ่ง ถ้ามีเหตุก็ได้ไป
ผู้เป็นเวทดานั้น ถ้ามีเครื่องหมายบุพพนิมิต ๕ ประการนี้
แสดงว่าใกล้ตายแล้ว คือดอกไม้ที่ประดับเหยี่ยวแห่ง หมาย
ความว่าเวทดาไม้ประดับอยู่ มีดอกไม้ประจำตัว พอ
ดอกไม้เหยี่ยวก็ใกล้ตายแล้ว พัสตราภรณ์ที่สวมใส่หมองจาง
ลง เทวดามีเสื้อผ้า บางท่านอาจจะเคยเห็นภาพเขียนเวทดา
มีชฎา แล้วแต่เวทดาชั้นโน้นชั้นนี้ก็ว่าไป เครื่องนุ่งห่ม
หมองลง เหยื่อไหลออกจากรักแร้ มนุษย์เราไหลอยู่เรื่อย

แต่เทวดาไม่ไหลเลยนานจนชั่วอายุเขานั้นแหละ ก่อนจะ
ตายเหงื่อจึงไหล

พวกเรามนุษย์นี้จึงมีโอกาสเกิดสติมากกว่า นึกอยู่
เสมอๆ ว่า **เหงื่อไหลเมื่อไรก็ใกล้ตายแล้ว** เทวดานี้ นานๆ
ไหลทีหนึ่ง เสื้อผ้าของเราใน ใส่วันเดี๋ยวก็ก็นองแล้ว ใกล้
ตายเข้าไปแล้ว อย่างนี้มีสติเยอะกว่า ส่วนเทวดานั้นก่อนจะ
ตาย ค่อยหมอง ผิวพรรณเศร้าหมองปรากฏที่กาย ปรากฏ
หมองนิดหน่อย และหมดความยินดีในทิพยสมบัติของตน
อันนี้คือบุพพนิมิต

พอบุพพนิมิตนี้ปรากฏ เพื่อนเทวดารู้ว่า ท่านนี้จะตาย
แล้ว ก็มาอวยพร เวลาเทวดาจะตายนี้ เขาพากันยินดี ไม่
เหมือนคน เวลาเกิดยินดี เวลาตายเศร้า เทวดากลับข้าง
คือเวลาเห็นจะตายนี้ เขาพลอยยินดีว่า **คุณได้โอกาสไปทำ
เหตุแล้ว** เขาจะพากันยินดี ความคิดจะกลับข้างกับคน

Monday, April

เทวดาเวลาเห็นเพื่อนจะตาย ยินดีว่าเพื่อนจะตายแล้ว
กินสมบัติมานาน ทำกรรมใหม่อะไรไม่ได้ รอเวลาหมดอายุ
เท่านั้นเอง เสวยแต่ผล ไม่ได้ทำเหตุ มันก็ลำบาก

เทวดาทราบว่าเทพบุตรนี้จักจุติ ก็พลอยยินดี อวยพร
ให้ ๓ ประการ ข้อที่ ๑ ท่านจากโลกนี้ไปแล้ว ขอให้ได้ไป
เกิดในภุมิที่ดี ขอให้ได้ไปเกิดในสุคติภุมิที่ดี ข้อที่ ๒ ท่าน
ได้ไปเกิดในภุมิที่ดีแล้ว ขอให้ได้ลาภที่ได้ด้วยดี ข้อที่ ๓
ท่านครั้นได้ลาภอันดีแล้ว ขอให้ดำรงตนอยู่ด้วยดี

พอได้ลาภก็ให้ดำรงอยู่อย่างนั้นนะ อย่าเสื่อม เขา
อวยพรกัน เทวดาด้วยกันเขาก็เข้าใจกัน เราฟังเทวดา ไปเกิด
ในภุมิที่ดีคืออะไรหนอ ให้ได้ลาภที่ดีนี้คืออะไรหนอ ได้ลาภ
แล้วให้ปฏิบัติตนอยู่ในลาภนั้นคืออะไร อย่างนี้เราอาจจะ
ไม่เข้าใจ พระพุทธเจ้าทรงขยายความให้ฟังว่า

ภิกษุทั้งหลาย การเกิดเป็นมนุษย์ชื่อว่าเป็นการไปเกิดในภูมิที่ดีของเทวดา

พวกเทวดาที่เขาอวยพรกัน พอจะตาย เขาอวยพรกัน ขอให้ไปเกิดดีนะ คำว่า ไปเกิดดี อธิบายว่า ไปเกิดเป็นมนุษย์ ดังนั้น มนุษย์เราไม่ใช่ธรรมดาจะ เทวดาพากันอยากมาเกิด เวลาเขาตาย เขาจะอวยพร ขอให้ได้มาเกิดเป็นมนุษย์นะ การเกิดเป็นมนุษย์ชื่อว่าเป็นการไปเกิดในภูมิที่ดีของเทวดา ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น เพราะเทวดาทราบชัด เขาเสวยผลของกรรม เขาย่อมรู้ว่าที่ตัวเองได้ความสุขอยู่นี้ เพราะกรรมที่ทำมาจากมนุษย์นั่นเอง เขาจึงต้องการกลับมาทำกรรมใหม่

ต่อไปข้อที่ ๒ การที่เทพบุตรลงมาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว ได้ความศรัทธาในธรรมวินัยที่ตถาคตประกาศไว้ นี้ชื่อว่าเป็นการได้ลาภอันดีของเทวดา

ลาภของเทวดา ไม่ใช่การได้สมบัติในโลก ไม่ใช่ตำแหน่ง ไม่ใช่คำชม ไม่ใช่เงินทอง แต่เป็นการได้ศรัทธา คือได้คุณสมบัติที่กล่าวไปแล้ว ได้ศรัทธา เทวดาเขาจะอวยพรให้เพื่อนๆ เทวดา ขอให้ได้ลาภนะ ขอให้ได้ของดีนะ **ของดีคือศรัทธา** ศรัทธาในธรรมวินัยที่พระตถาคตทรงประกาศไว้ ขอให้มิมีศรัทธา ขอให้เชื่อปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้านะ อย่าไปเชื่อมิัจฉาทิฎฐิ อย่าไปหลงเชื่อคนพาล อย่าคบคนพาล ให้คบพระพุทธเจ้า เขาพูดกันอย่างนี้

ต่อไปข้อที่ ๓ ก็ความศรัทธาของเทพบุตรนั้นแล ตั้งมั่น มีเหตุเกิด หยั่งลงมั่นคง อันสมณะพราหมณ์ เทวดา มาร พรหม หรือใครๆ ในโลก ไม่สามารถทำให้คลอนแคลนไปได้ นี่ชื่อว่าเป็นการดำรงตนอยู่ด้วยดีของเทวดา

พอได้ศรัทธาแล้ว ก็ให้มีศรัทธามั่นคง อย่าหวั่นไหว
เชื่อว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วแล้ว เวลาลมปากคนอื่นมาพูด
ก็อย่าไปเชื่อเขานะ เชื่อบัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าแล้ว
ก็ขอให้มั่นคง อย่าไปหวั่นไหว อย่าไปคลอนแคลน ขอให้
เป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะมีปัญญาเป็นอริยเจ้าตาม
ลำดับไป นี่เป็นลักษณะการอวยพรของเทวดา เวลาเขาจะ
ตายกัน เขาก็อวยพร

ถ้าพิจารณาดูให้ดี คำอวยพรของเทวดาที่เขาอวยพร
กัน ท่านทั้งหลายที่นั่งอยู่ที่นี่ ได้ครบไหมครับ ข้อที่ ๑ คือ
การเกิดเป็นมนุษย์ชื่อว่าเป็นการไปเกิดในภูมิที่ดีของเทวดา
ท่านเป็นอะไรอยู่ครับตอนนี้ เป็นคน เป็นมนุษย์ เห็นไหม
ได้พรข้อที่หนึ่งของเทวดาแล้ว เขาอวยพรกันมานะ

ข้อที่ ๒ การได้ลาภ ได้สมบัติที่ดีที่สุด เขาก็อวยพรกันมา การที่เทพบุตรลงมาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว ได้ความศรัทธาในธรรมวินัยที่พระตถาคตประกาศไว้ นี่ชื่อว่าเป็นการได้ลาภอันดีของเทวดา ท่านทั้งหลายได้กันบ้างหรือยัง นี่ก็มีโอกาสได้กัน เพราะธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศไว้ก็มีอยู่ทุกวันนี้ วัดก็มี พระภิกษุสามเณรก็มี ผ้าเหลืองก็มีปรากฏอยู่ แสดงให้เห็นว่า ผู้ตั้งศาสนามีอยู่ ผู้อนุญาตให้มีผ้าเหลืองมีอยู่ ผู้อนุญาตให้บวชมีอยู่ ผู้อนุญาตให้มีวัดวาอารามมีอยู่ เจ้าของศาสนามีอยู่ คือพระพุทธเจ้านั่นเองมีอยู่ ถ้าได้ศรัทธาในธรรมวินัยนี้ ที่พระองค์ประกาศแล้ว สัญลักษณ์นี้มีอยู่ เห็นชัดทีเดียว ในเมืองไทยเรานี้ยิ่งเยอะ เราก็ต้องไปหาเรียนรู้ศึกษาศรัทธาธรรมวินัยเอา แล้วให้มีศรัทธา เชื่อปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า เลื่อมใสในธรรม

วินัยที่พระองค์ทรงประกาศ ถ้าได้อย่างนี้ก็เป็นการได้ลาภอันดีของเทวดา

ข้อที่ ๓ พอได้ศรัทธาแล้ว ความศรัทธาของเทพบุตรนั้นแล ตั้งมั่น มีเหตุเกิด หยั่งลงมั่นคง อันสมณะพราหมณ์เทวดา มาร พรหมหรือใครๆ ในโลก ไม่สามารถทำให้คลอนแคลนไปได้ นี่ชื่อว่าเป็นการดำรงตนอยู่ด้วยดีของเทวดา ผู้ที่มั่นคงไม่หวั่นไหวเลยแน่นอน ตั้งแต่ชาตินี้ไปจนชาติหน้า ต้องเป็นพระโสดาบันเป็นต้นไป พวกเราโดยทั่วไปนี้ บางคนบอกว่าเป็นคนธัมมะธัมโม ชอบเข้าวัด แต่หวั่นไหวไปตามชาวบ้านชาวเมืองเขา จนมีมงคลตื่นข่าวเพียบเลย หลวงพ่อที่วัดกลายเป็นของขลังไปเลยก็มี ไม่เชื่อเรื่องกรรมและผลของกรรม ไม่มุ่งไปที่กรรม ไม่มุ่งเหตุ ไม่มุ่งผล มุ่งแต่มงคล มุ่งแต่ตื่นข่าวไปเรื่อยหวังผลที่ลอยๆ มาอึดตาตัวตนเยอะ ความต้องการมาก ตัณหาเยอะ ตัณหา

มีลักษณะไม่ต้องทำอะไร แต่อยากได้ผลมาเรื่อยๆ ทำสบายๆ
ขี้เกียจ แล้วได้ผลดี แต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น เหตุต้อง
สมควรแก่ผล เหตุอย่างนี้ๆ ผลอย่างนี้ๆ จึงมีขึ้นมา

ทางพุทธเราจึงให้รู้เรื่องกรรมและผลของกรรมเป็น
เบื้องต้น เป็นโลกียสัมมาทิฐิ **ให้มุ่งไปที่กรรม อย่าไปมุ่ง
มงคล** ถึงจะมีอะไรผลๆ โผล่ๆ บ้าง ก็ให้มุ่งไปที่เหตุ
รู้จักเหตุ เช่น ฟ้าผ่านี้ ถ้ายุคเก่าเขาก็อาจจะเชื่อโน่นเชื่อนี้
ส่วนทางเราไม่ต้องมุ่งไปที่เหตุ มันต้องมีเหตุให้เกิด มันจึงเกิด
ส่วนเหตุนั้น เราจะทราบ หรือจะไม่ทราบ นั่นอีกเรื่องหนึ่ง
เอาเหตุที่ทราบหรือพอรู้ได้นั้นมาทำก่อน มาจัดการก่อน
รู้ได้บางส่วน บางส่วนยังรู้ไม่ได้ต้องปล่อยไปก่อน ให้มุ่งมา
ที่กรรม ให้มุ่งมาที่เหตุ ศรัทธาก็จะมั่นคงในธรรม ถ้าเป็น
สังขารนี้ มันเกิดเพราะมีเหตุ เหตุเป็นตัวบังคับผล เราก็ค
เชื่อมั่นเรื่องเหตุ จึงเกิดผลขึ้น ถ้าไม่มีเหตุ ผลก็ไม่มี และ

เหตุมันต้องหมดไปก่อน ผลมันจึงหมดไป

นี่เป็นสุคติของเทวดา สิ่งที่ติงามของพวกเทวดา เราทั้งหลายอาจจะอยากไปเป็นเทวดา แต่เทวดากลับคิดตรงข้าม เขาอวยพรกัน ๓ เรื่องนี้ ในมนุษย์นี้มีสิ่งที่เทวดาต้องการ ครบเลยทีเดียว ท่านจากเทวโลกนี้ไปแล้ว ขอให้ไปเกิดในภูมิที่ดี คือภูมิมนุษย์ ท่านได้ไปเกิดในภูมิที่ดีแล้ว ขอให้ได้ลาภที่ได้ด้วยดี คือได้ศรัทธาในธรรมวินัยที่พระตถาคตประกาศเอาไว้แล้ว ครั้นได้แล้ว ก็ขอให้ดำรงตนอยู่ด้วยดี อย่าหวั่นไหว ให้ฝึกให้หัด ให้เห็นชัดตามนั้น จนกระทั่งมีความมั่นคงไม่หวั่นไหว

Handwritten signature and date: *[Signature]*
2001 73 20

นี่พูดเรื่องเทวดา ให้รู้จักเทวดา เหตุให้เกิดเทวดา
จนกระทั่งเทวดาตาย ท่านทั้งหลายจะเห็นชัดว่า เทวดามี
เวลาจำกัด ตายแล้วก็อยากมาทำเหตุ มนุษย์นี้มีข้อดีกว่า
เทวดาหลายอย่างที่กล่าวไปแล้ว พระพุทธเจ้าตรัสว่า มนุษย์
ชาวชมพูทวีปนี้ เหนือกว่าชาวอุตรกุรุทวีปและเทวดาชั้น
ดาวดึงส์ด้วยฐานะ ๓ ประการ คือเป็นผู้แก้สล้า เป็นผู้มี
สติ และเป็นผู้ประพฤติพรหมจรรย์ในชมพูทวีปนี้

๔. วิธีปฏิบัติต่อเทวดา

ท่านทั้งหลายเมื่อรู้จักเทวดาอย่างนี้แล้ว คงพอที่จะปฏิบัติต่อเทวดาได้ถูกต้องขึ้นบ้างแล้ว ผมก็จะขอพูดเรื่องสุดท้าย คือ หลังจากรู้จักเทวดาแล้ว ก็ต้องรู้จักวิธีปฏิบัติต่อเทวดา ผมสรุปเป็น ๓ ข้อ

ข้อที่ ๑ เทวดานั้นเป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน ควรปฏิบัติต่อเทวดาอย่างนี้ อย่าไปปฏิบัติต่อเขาเหมือนผู้วิเศษวิโสกว่าเรา เพราะเทวดาก็พากันอวยพรอยากมาเกิดเป็นมนุษย์ เขาก็ว่าเราดีเหมือนกัน เราก็ว่าเขาดีเหมือนกัน พูดง่ายๆ ก็พอๆ กัน ดีคนละแง่ เหมือนคนนี้ดีแง่นี้ คนโน้นดีอีกแง่หนึ่ง เทวดาดีกว่าเราในแง่นี้ เราดีกว่าเทวดาในแง่โน้น ดังนั้น ก็เป็นเพื่อนกัน เป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ให้เป็นเพื่อนกัน หวังดีต่อกัน เทวดาก็มีทั้งดีและไม่ดี เหมือนมนุษย์เราก็มีทั้งดีและไม่ดี จะ

ตัดสินใจว่าเป็นเทวดาแล้วดีเลยก็ไม่ได้ ต้องตัดสินใจกันที่กรรม ถ้าเทวดาทำกรรมดีก็ดี ดีที่กรรมนั้นแหละ ไม่ใช่ดีที่เทวดา ถ้าเทวดามาหาท่าน ก็อย่าลืมหาเหมือนว่าเขาเป็นเพื่อนหวังดีต่อกัน ถามเขาหน่อยว่า คุณเทวดา คุณมีศีล ๕ ครบไหม ถ้าศีล ๕ ไม่ครบก็เตือนเขาหน่อยว่า คุณเทวดา คุณศีล ๕ ไม่ครบ หลังจากคุณหมดอายุ คุณตกอบายนะ เพราะศีล ๕ รักษาสุคติไว้ได้

บางทีเทวดาไม่รู้เรื่อง เป็นเทวดาขี้เมาก็มี ตามสำนักคนทรง เทวดามาลง ดื่มเหล้าเมาเลย อย่างนั้นไม่ดี เราต้องบอกเทวดา กินเหล้าอย่างนี้ พอหมดอายุ ตกอบายนะ เทวดามาทรมนุษย์เรา ก็มีหลายรูปหลายแบบ แต่ต้องทำเหมือนเขาเป็นเพื่อนกัน ไม่ใช่เป็นผู้วิเศษวิโสอะไร เทวดาอาจจะมดีดีกว่าเราในแง่หนึ่ง เรามีดีกว่าเขาอีกแง่หนึ่ง ต่างคนต่างมีดีแตกต่างกัน แต่บางคนนี่ ขอให้เทวดามาเถอะ

กราบเขาอย่างเดียวเลย เทวดาขึ้นมา ค่อมเหล้าอยู่นั้นแหละ
เราก็กกราบเลย แหม..อย่างนี้ไม่ใช่ลูกศิษย์พระพุทธเจ้า
ต้องถาม เทวดา คุณมีศีล ๕ ไหม ถามเทวดา คุณรู้ธรรมะ
ข้อไหนบ้าง ถ้าเขารู้ ก็ให้เทวดาพูดธรรมะให้ฟัง ถ้าเทวดา
ไม่มี หากแนะนำได้ คุณเทวดารับศีลด้วย เทวดารู้จัก
ธรรมะข้อไหนบ้าง หากไม่รู้ ก็แนะนำให้ฟังธรรม อนิจจา
วต สังขารา อย่างนี้เป็นต้น นี้เรียกว่าเป็นเพื่อนกัน

เป็นเพื่อนกันก็ต้องหวังดีต่อกัน ไม่ใช่จะมาหลอกกัน
เหมือนผมเป็นเพื่อนท่าน ผมเรียนอะไรมา ได้อะไรดีๆ มา
ผมก็เอามาบอก ด้วยความปรารถนาดีต่อกัน บอกธรรมะ
บอกความจริง ส่วนจะเอาไม่เอา เทวดาจะเอาไม่เอา อันนี้
เป็นเรื่องของเขา เป็นสิทธิ์ของแต่ละคน เป็นเรื่องธรรมดา
แต่เราเป็นเพื่อนกันก็ต้องบอกกัน นี่ข้อ ที่ ๑ คิดกับเขาใน
แง่เป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น แบบที่

พวกเราสวดกันอยู่เป็นประจำ สัพเพ สัตตา เป็นต้น

ข้อที่ ๒ **บุชาเทวดา** คำว่า บุชา ภาษาไทยเราคล้ายๆ กับกราบกับไหว้อะไรต่อมิอะไร คำว่า บุชา หมายถึง ให้เกียรติ ทำหน้าที่ต่อกันให้สมควร เช่นว่า คำว่า บุชาบิดามารดา หมายถึงอะไร หมายถึง เอาดอกไม้ธูปเทียนไปไหว้พ่อแม่แม่อย่างนั้นหรือ ไม่ใช่ หมายถึง บุชาท่านด้วยข้าวด้วยน้ำ ด้วยผ้าที่เรามีอยู่ คือซื้อเสื้อผ้าให้ท่านนั้นแหละ เรียกบุชาพ่อบุชามแม่

บุชาเทวดา ก็หมายถึง ให้เกียรติเทวดา ยิ่งเทวดาที่อยู่ใกล้ๆ กัน ต้องให้เกียรติกัน ก็เป็นเรื่องธรรมดา เหมือนเรามีเพื่อนบ้าน จะทำอะไรก็บอกกัน บอกกล่าวกันว่า ฉันทิมนต์พระมาทำบุญนะ อยากร่วมไหม อยากร่วมก็มานะ นี่เขาเรียกให้เกียรติกัน เทวดาก็ทำนองนั้น เทวดา

อาจจะอยู่ที่บ้านเรา อยู่บนต้นไม้หรืออยู่ที่ใดที่หนึ่ง เวลาเราจะทำคุณงามความดีอะไรบางอย่างก็บอกเทวดา เวลาเราจะสวดมนต์ก็บอก เมืองไทยเราจึงมีการสร้างบทสวดอะไรต่างๆ เรียกว่าชุมนุมเทวดา ตอนนี้จะทำความดีนะท่าน ก็ให้เกียรติ เทวดาอยู่แถวนี้มาร่วมบุญกันนะ เหมือนเราชักชวนกัน ถ้าเราทำบุญคนเดียว ไม่ให้เกียรติเพื่อนบ้าน ก็ดูน่าเกลียด

ที่นี้ เทวดาอยู่ด้วยกัน อาจจะมองไม่เห็น แต่เราเชื่อว่ามียู๋ เชื้อปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า เราก็ให้เกียรติอย่างนี้เรียกว่าการบูชากัน การเคารพกันให้เกียรติกันในแง่ที่เหมาะสม แต่เทวดานั้นไม่ใช่สรณะ เหมือนเราบูชาพ่อแม่ แต่พ่อแม่ไม่ใช่สรณะ สรณะคือพระรัตนตรัย พ่อแม่เราก็ดูแลท่าน พ่อแม่ดีไม่ดีก็ตามกรรมนั้นแหละ เราดูแลท่าน แต่ท่านไม่ใช่สรณะ สรณะเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เหมือน

กับเทวดา เราก็ดูแล ให้ความเคารพตามสมควรไป นี่คือ
ข้อที่ ๒ คือการบูชาเทวดาที่ถูกต้อง พอเป็นเพื่อนเป็นมิตร
กัน เหมือนเพื่อนบ้านให้เกียรติกัน เพื่อนบ้านกันก็ช่วยดูแล
กัน ก็เหมือนคนด้วยกัน อยู่ร่วมติดกัน มีอะไรดี ๆ ก็บอกกัน
เขาก็เป็นเพื่อนที่ดี

ข้อที่ ๓ ระวังถึงคุณธรรมที่ทำให้เป็นเทวดา เป็น
กรรมฐานชนิดหนึ่งที่เรียกว่าเทวดานุสสติ ระวังถึงคุณธรรม
ที่ทำให้เป็นเทวดา คุณธรรมที่ทำให้เป็นเทวดาได้กล่าวไป
แล้ว มี ๕ อย่าง ระวังถึงคุณธรรมที่ทำให้เป็นเทวดา
เปรียบเทียบกับตนว่า เทวดาชั้นจาตุมหาราชประกอบด้วย
ศรัทธาเช่นใด เราก็เป็นคนมีศรัทธาเช่นนั้นแหละ เทวดา
ชั้นจาตุมหาราชมีศีลเช่นไร เราก็มีศีลเช่นนั้นแหละ เทวดา
ชั้นจาตุมหาราชมีสุตะเช่นไร เราก็มีสุตะเช่นนั้นแหละ เทวดา
ชั้นจาตุมหาราชมีจาคะ เราก็มีจาคะเช่นนั้นแหละ เทวดา

ชั้นจาตุมหาราชมีปัญญาเช่นไร เราก็มียปัญญาเช่นนั้นแหละ

เทวดาชั้นอื่นๆ เทวดาชั้นดุสิตมีศรัทธาเช่นไร เราก็มียศรัทธาอย่างนั้น อย่างนี้เป็นต้น เรียกว่า**เทวดานุสสติ** ระลึกถึงคุณธรรมที่ทำให้เป็นเทวดาที่มีอยู่ในตนโดยอ้างเทวดาหรือคนดี ถ้าบัณฑิตทั้งหลายจะเรียกใครว่าเป็นคนดีในโลก เราก็มียคุณสมบัติเช่นนั้นเหมือนกัน เพราะคนดีๆ ก็วัดกันที่คุณธรรม ถ้าบัณฑิตเรียกกันว่าคนนี้เป็นคนดี เราก็มียคุณธรรมฝ่ายดีเหมือนคนนี้นี้แหละ คนนี้เขาเป็นคนมีปัญญา เราก็มียปัญญา อย่างนี้เรียกว่า**เทวดานุสสติ** ระลึกคุณธรรมของเทวดาที่มีอยู่ในตน เป็นการทำสมาธิวิธีหนึ่ง เป็นการทำให้จิตมีความเบิกบาน

ดังนั้น นึกอะไรไม่ออก อยู่ว่างๆ อย่างน้อยนึกรย้อนกลับไป เรามียศีลนะ ถึงแม้เราจะนึสยไม่ตีบ้าง ชี้ไกรธบ้าง

ซีโลภบ้าง อย่างน้อยเราก็งดเว้นทุจริตได้ มีศีล ๕ นี้ก็น่า
ภูมิใจแล้ว นึกถึง ระลึกถึง นี้เรียกว่าอนุสสติ ระลึกบ่อยๆ
ระลึกถึงคุณธรรมที่ทำให้เป็นเทวดา เป็นเทวดาอนุสสติ ระลึก
ถึงศรัทธา ศีล สุตะ จาคะ ปัญญา เทวดาประกอบด้วย
ศรัทธา ศีล สุตะ จาคะ ปัญญาเช่นใด เราก็เป็นผู้ประกอบด้วย
ด้วยศรัทธา ศีล สุตะ จาคะ ปัญญาเช่นนั้น

วันนี้ผมมาพูดเรื่อง “รู้จักเทวดา” ได้พูดถึงเทวดา
เหตุที่ทำให้เกิดเป็นเทวดา แล้วก็ได้กล่าวถึงวิธีปฏิบัติต่อ
เทวดาให้ถูกต้อง สรุปลอกมาเป็น ๓ ข้อ คือ ระลึกถึงเทวดา
เป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตาย บูชาเทวดา และทำเทวดาอนุสสติ
อย่าลืมระลึคนึกถึงคุณธรรมความดีของเทวดา รู้จักเรามี
เจ้าของ และรู้จักของๆ เราอย่างแท้จริง

ท่านทั้งหลายอดสู้อดทนนิ่งมา ทำยที่สุดเวลาก็มาถึง มาถึงเมื่อมันมาถึง เดี่ยวสักหน่อยก็จะถึงวันแก่ของท่าน จะถึงวันตายของท่าน เหมือนกับที่สิบสองนาฬิกา สิบห้านาทีมาถึงนั่นแหละ ถึงเวลาไปของผมแล้ว บรรยายมา ก็คงพอสมควรแก่เวลาเท่านั้นะครับ อนุโมทนาทุกท่านครับ

รายชื่อผู้ร่วมบริจาค

๑	ผู้เข้าปฏิบัติ มูลนิธิวิปัสสนาสุนทรินทร์ ๓๐ ก.ค. - ๑ ส.ค. ๕๘	๗,๐๐๐
๒	ผู้เข้าปฏิบัติ วังวีร์สอร์ท ๓ - ๕ ส.ค. ๕๘	๑,๖๕๐
๓	คุณภานวิณี ด.ญ.ภัทสรिता สุริยสตัย พิงพาพงศ์	๒,๐๐๐
๔	ผู้ฟังธรรม มูลนิธิมาयाโคตมี ๒๒ ส.ค. ๕๘	๔,๒๕๐
๕	ผู้ฟังธรรม บ้านจิตสบาย ๒๓ ส.ค. ๕๘	๓,๑๘๐
๖	ไม่ออกนาม	๑,๐๐๐
๗	คุณปราณี ศิลป์ไชยและครอบครัว	๒,๐๐๐
๘	คุณจิตต์กาญจน์ ชาญมัจฉากาญจน์	๒๐๐
๙	กลุ่มลูกศิษย์คุณหมอมจตุพร พุกกะเวส	๕๐,๐๐๐
๑๐	รศ.ดร.วิไล เทียนรุ่งโรจน์ หนูนภักดิ์	๑,๐๐๐
๑๑	ดร.นวลศิริ เปาโรหิตย์	๒,๐๐๐

- ๑๒ พล.ต.ต.กษณะ เรือเอกหญิงทรงศนีร์วรรณ ๑๐,๓๓๐
 แจ่มสว่าง ข้าราชการตำรวจและญาติธรรม
- ๑๓ ผู้เข้าปฏิบัติยวพุทธิกสมาคมฯ ๑๘,๑๔๐
 ๒๕ - ๓๐ ส.ค. ๕๘
- ๑๔ คุณกมลภัทร สุขภิรมย์ ๑๐,๐๐๐
- ๑๕ ผู้เข้าฟังธรรม กรมศุลกากร ๒๘ ส.ค. ๕๘ ๖,๒๕๗
- ๑๖ เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด ๓๑ ส.ค. ๕๘ ๑๗,๐๐๐

ผู้ที่สนใจหนังสือและคำบรรยายของอาจารย์สุภีร์
ทุมทอง สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน
www.ajsupee.com และ สามารถติดต่อได้ ดังนี้

(๑) ขอรับได้ฟรี ผ่านระบบขอรับหนังสือออนไลน์
จากเว็บไซต์ ajsupee.com ขอรับหนังสือได้ครั้งละ ๕ เล่ม
และ mp3 ครั้งละ ๘ แผ่น โดยการเลือกหนังสือ หรือ ซีดี
ที่ต้องการ ผ่านระบบขอรับหนังสือออนไลน์ ยืนยัน และ
กรอกชื่อที่อยู่ผู้รับ ในระบบสามารถตรวจสอบสถานะการ
ส่งได้

(๒) ขอรับได้ฟรีทางไปรษณีย์ ขอรับหนังสือได้ครั้งละ ๕ เล่ม และ mp3 ครั้งละ ๘ แผ่น ส่งชื่อ ที่อยู่ของผู้รับ, ชื่อหนังสือ, mp3, DVD ที่ต้องการไปที่ suriyan2t@gmail.com หรือทาง Line ID : ajsupee.com ติดต่อสอบถามรายละเอียด คุณสุรียัน โทร. 080-553 5553 ครับ

(๓) ติดต่อขอรับที่ชมรมจริยธรรม ตึกประสาทวิทยา ชั้น ๓ โรงพยาบาลศรีธัญญา อ.เมือง จ.นนทบุรี
โทร. 02-968 9954 ติดต่อคุณสุคนธ์

(๔) ติดต่อขอรายละเอียดได้จาก

ชมรมกัลยาณธรรม

<http://www.kanlayanatam.com>

ประวัติ อาจารย์สุธีร์ ทুমทอง

วันเดือนปีเกิด

๑๓ พฤษภาคม ๒๕๑๕

บ้านหนองฮะ ต.หนองฮะ อ.ลำโรงทาบ จ.สุรินทร์

การศึกษา

- เปรียญธรรม ๔ ประโยค
- ประกาศนียบัตรบาลีใหญ่ วัดท่ามะโอ จ.ลำปาง
- ปริญญาตรี วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า มหาวิทยาลัยขอนแก่น

- ปริญญาโท พุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพระพุทธศาสนามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

งานปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๕๘)

- กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิวิทยาลัยสงฆ์ มจร. บาลีศึกษาพุทธโฆส จ.นครปฐม
- วิปัสสนาจารย์ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ
- อาจารย์สอนวิชาพระอภิธรรมปิฎก มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตบาลีศึกษาพุทธโฆส จ.นครปฐม
- บรรยายธรรมะตามสถานที่ต่างๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด
- เผยแผ่ธรรมะทางเว็บไซต์

www.ajsupee.com

